

POP ROCK

Nr.11
(58)
martie
1992

&

SHOW

AM IMPLINIT
70 DE ANI!

DEPECHE MODE

- ★ Autograf inedit Laurentiu Cazan
- ★ Antract din Rîmnicu Vilcea cu propriile cuvinte
- ★ Secret în Italia
- ★ Dictionar incomplet de jazz
- ★ Video Film
- ★ Lou Reed si poezia

în runda
62-0

CLASAMENTE P.R.&S. '91 (final)

BLACK
SABBATH

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● Pe 21 martie, de la orele 19, la Casa de Cultură Constanța are loc spectacolul protestarock LANTURILE susținut de grupul KRYPTON. După o îndelungată pregătire, lată, avem șansa să vizionăm această lucrare care sperăm să ajungă și în fața publicului din alte localități. Un merit deosebit, încă înaintea premierii, îl revine managerului Gheorghe Găpășin de la INTER ART COMPANY din Constanța, care a crezut în importanța acestui spectacol. Muzica o știți, o bună parte a fost difuzată la radio, dar punerea în scenă se anunță cu totul deosebită. Ne oprim aici, dorind SUCCES celor implicați și promitem să revenim cu amănunte în numărul viitor. ● Europe criticiți de presa italiană, după recentul lor turneu. Supuși atacurilor din mai ales bisericii John Levin Mic Michaeli (chitară și clape) și Ian Haugland (tobe). „Banalitatea dezarmantă a melodiei de pe albumul „Prisoners In Paradise” nu poate fi salvată nici de strădaniile meritorii ale celor doi, Joey Tempest și Kee Marcello. Au cântat și „No Woman No Cry” din repertoriul lui Bob Marley. Totuși, din cronică reiese că publicul a fost mulțumit. E bine așadar să tragem concluzii după opinia unui ziarist „supărat” ? ● Grupul norvegian SONS OF ANGELS a tot căutat un portier nou pentru al doilea album. Solistul vocal Solli recunoaște că la debut au sperat neînșelător că vor reuși să pătrundă în topurile americane. „Sint prea multe grupuri bune acolo”. Noua casă de discuri la care lucrează acum este EMI/SPK și înregistrează piese în studiourile A & M din Los Angeles cu producătorul Dwayne Barron (care a lucrat cu Ozzy Osbourne la „No More Tears”). Bateristul nou al trupei este Tony Johnson. ● Piesa de top britanică, „God Gave Rock N'Roll To You” provine din anul 1974 când Kiss făceau turnee împreună cu Argent. Rod Argent este chiar autorul melodiei, care figurează în coloana sonoră a filmului Bill & Ted's Bogus Journey”. Discul Revenge al celor de la Kiss este așteptat cu nerăbdare de fani. Cheia colaborării inedite cu Bob Dylan și Snake de la Skid Row figurează printre propunerile. Revenind la film să menționăm și alte nume incluse pe soundtrack: Megadeth, Slaughter, Faith No More și Primus (cel din urmă apar și pe imagine). ● MORBID ANGEL au susținut o serie de concerte în Europa pentru promovarea albumului Blessed Are The Sick. Vor reveni cu un turneu de forță condus de Motörhead, avându-i pe afiș pe Sepultura, Kreator, Wolfbane. Intre timp, discul Abominations of Desolation, primul lor album de studio relansat la vremea potrivită, adică în 1986, ar trebui să fie deja pe piață. Pe atunci componența era: Trey Azagthoth (chitară), Richard Bunnelle (chitară), Sterling Ven Scarborough (bas) și Mike Browning (vocal, tobe, iar acum la Nocturnus). Sterling a fost înlocuit cu David Vincent (vocal, bas) și Browning cu Pete Sandoval (tobe) semnalează revista THRASH N'METAL din ianuarie 1992. ● MASSACRE vor lansa curând un E.P. care va conține Corpse Grinder (de pe discul de debut, From Beyond) și Warhead din repertoriul Venom. Invitat la înregistrări a fost Cronos (ex-basist, vocalist la Venom). ● La sfârșitul anului trecut a apărut culegerea pe CD, VENOM — IN MEMORIUM cu 18 piese și un caiet cu texte comentate de membrii grupului, cu

fotografii inedite. „Black metal, speed și death — toate au fost începute de Venom” — afirmă Lars Ulrich (Metallica). Sigur fanii vor avea de alege să-și procure acest album, dar merită efortul ! ● TONY MARTIN lucrează la un album solistic (aflăm din HOT METAL din ianuarie). Va fi ceva mai lejer

componenții actuali : Kevin Kinney (vocal, chitară), Buren Fowler (chit), Tim Nielsen (bas), Jeff Sullivan (tobe) ● Chitaristul Steve Howe de la Yes are un disc instrumental, primul după 11 ani. A fost ajutat de bateristul Bill Bruford și Billy Currie (keyboards, fost la Ultra-

ciety Of Composers, Authors And Publishers (Uniunea Compozitorilor de la ei). ● Show-uri TV cu surprize. Nu la noi. La Saturday Night Live (program foarte vizionat de americani) a apărut pe neașteptate Madonna care a participat alături de invitatele programului și gazda (Roseanne Barr) la o scenetă în care trei gospodine birfesc filmul Prince Of Tides al Barbra Streisand. În final, neașteptat, a intrat pe platou Barbra șocându-le pe „birfetoare” și bucurându-i pe telespectatori. ● Spike Lee filmează de zor pentru viitorul clip al lui Prince, Money Don't Matter 2 Me, în Africa și în Brooklyn (New York). ● Janet Jackson i-a aranjat pe Jimmy Jam și Terry Lewis pentru a produce următorul L.P. Contractul semnat are înscrisă suma de 3 milioane de dolari ! Tot cel doi au lucrat cu Janet la albumele Control și Rhythm Nation : 1814. Va fi terminat aproximativ în zona Crăciunului 1992. ● Mecul de fotbal dintre soliștii de muzică pop-rock și ziaristii sportivi s-a încheiat, după executarea loviturilor de la 7 metri cu victoria artiștilor ! De remarcat că în echipa ziaristilor au jucat internaționali ca A. Jileanu și M. Pușcaș. După ce la un moment dat scorul era de 5 : 1, pentru ziaști, nu se știe prin ce minune, s-a ajuns la egalitate. Apoi arbitru Nicolae Rănea i-a invitat pe jucători la executarea loviturilor, artiștii dovedind precizie și calm. Mecul s-a jucat serios. Comentariul a fost plin de umor și vervă. (Cristian Topescu, Octavian Vinilă), echipele având galerii cu un bun nivel estetic, tot dintre ele fiind alese și purtătoarele pancourilor de scorul partidei. Momente de un gust indolent au întrerupt partida (a cui o fi fost ideea ?) : „teroriști” cu automate, pistoale și motocicletă au intrat în teren pentru o „bătăie” ca în filme. Că n-am mai văzut de mult ! Scena s-a reluat în tribune, tot pentru Televiziune și în repriza a doua. Cascadorii și-au făcut meseria, dar locul și momentul au fost greșit alese de regizor. Partea artistică a mai avut câteva ciudățenii (care devin uzuale). S-a cântat pe bandă. Inclusiv grupurile Direcția 5, Krypton (dear o melodie !), și Compact. Alexandru Arginaș a fost nevoit să se descurce fără negativul pregătit pentru că regia tehnică nu nimerea porțiunea solicitată. Adevăratul show-man s-a descurcat de minune dar nu cu plăcere. Sala a fost plină, iar publicul dispus la orice. În culise s-au legat prietenii, s-au obținut autografe, s-au făcut planuri de viitor. Să nu uit să-i reamărc pe fotbaliștii artiști cu prestații maxime : Liviu Dinu, Aurelian Temișan (un portar de nădejde), Cristian Minculescu, Adrian Enache și Gheorghe Gheorghiu (autor al ambelor imnuri intonate la începutul partidei). Păcat că intențiile bune au dus în final către nuanțe „șușe” (un amestec eterogen al monumentelor artistice). Fapt pozitiv : publicul a început să vină iar la săli ! Comentariile adecvate le veți face chiar voi după ce veți vedea selecțiuni din program pe micul ecran. ● Chitaristul Robin George înregistrează cu noul său grup WORLD. La producție a fost ajutat de fostul baterist de la Judas Priest, Dave Holland. Componenta Nick Tart (vocal), Warren Beater (tobe), Neil Simpson (bas). În această lună turneele în Anglia au început (Metal Hammer, martie 1992). ● Citorii revistei METAL HAMMER (varianta în limba franceză) au decis. Solistul anului 1991 : 1. Sebastian Bach, 2. Axel Rose, 3. James Hetfield, 4.

Geoff Tate, 5. Tom Araya, 6. Ian Asbury, 7. Rob Halford, 8. Bruce Dickinson, 9. Gary Cherone, 10. Ozzy Osbourne. Grupul anului 1991 : 1. Metallica, 2. Guns N'Roses, 3. Slayer, 4. Extreme, 5. Mötley Crüe, 6. Skid Row, 7. AC/DC, 8. Sepultura, 9. Iron Maiden, 10. The Cult. Multe alte categorii interesante și utile pentru comentarea topului P.R. & S. veți găsi în numărul următor. ● GUITAR HERO CHARTS. Autorii au alcătuit 8 clasamente a câte 10 nume ale celor mai buni chitariști, pe domenii. Azi, Primii Rockeri — 1. Chuck Berry, 2. Bo Diddley, 3. Eddie Cochran, 4. Buddy Holly, 5. Chet Atkins, 6. Scott Moore, 7. Cliff Gallup, 8. Duane Eddy, 9. Hank B. Marvin, 10. James Burton. Revenim !

AURELIAN TEMIȘAN — un om mare într-o poartă mică

decit muzica abordată de Black Sabbath. În studio este ajutat de Nick Tauber (a lucrat cu Thin Lizzy și Marillion, iar acum va coproduce alături de Martin), bateristul Zak Starkey, Nigel Glockler (de la Saxon), celebrul Alvin Lee și Geoff Nicholls (keyb). Titlul albumului sugerează starea în care se află solistul după plecarea de la Black Sabbath, Back Where I Belong (înalt, acolo unde-mi este locul). ● Lenny Kravitz i-a surprins pe fanii săi din Wembley Arena invitându-l la bis pe scenă pe Mick Jagger & Drivin' N'Cryin' grup din Atlanta nu s-a lăsat mai prejos, aducându-i în

vox) ● Jeff Beck și Rod Stewart au reînregistrat hit-ul People Get Ready cu sprijinul casei Epic. ● Richie Sambora a fost judecatorul unui concurs de texte pe tema Let Freedom Sing la care au participat peste 30.000 de studenți din Connecticut încercând să exprime ce înseamnă pentru ei libertatea. Grupa câștigătoare a apărut într-un videoclip produs profesional iar premianții individuali s-au ales cu câte o chitară Ovation (cu autograf). Stimularea creației elevilor și studenților nu este o practică comunistă, pentru cine n-a știut ! ● Raperii de la N.W.A. lucrează la primul lor

Concursul Național de Creație și Interpretare a muzicii pop-folk — OM BUN, la a doua ediție

Intre 3-5 mai se va desfășura în București acest concurs, despre care posibili participanți pot afla amănunte la Centrul de Conservare și Valorificare a Tradiției și Creației Populare a municipiului, din Piața Lahovary nr. 7 și la puștele de telefon 59.51.85 și 59.33.79. Preselecția se va desfășura la 30 aprilie a.e. ora 18 la sediul Centrului (pentru concurenții din București). Pentru cei din țară, selecția se va face în baza materialelor audio trimise (2-3 creații originale pe bandă sau casetă, un sumar memoriu de activitate artistică, adresa completă și număr de telefon, dovada achitării taxei de 500 de lei în contul nr. 635129603 deschis la B.C.R. — S.M.B. al Centrului). La finală vor fi admisi 14-16 concurenți. Premiile sunt următoarele : Trofeul OM BUN (40.000 de lei), Premiul I (30.000), Premiul II (20.000) și Premiul III (10.000).

Societățile comerciale, firmele, asociațiile și fundațiile pentru tineret și culturale, persoanele fizice, care doresc să participe ca sponsori sau ca organizatori la acest eveniment, acordând chiar premii suplimentare se pot adresa la aceleași numere pe care le-am menționat mai sus. Organizatori în acest moment sînt Societatea METRONOM, Inspectoratul pentru cultură al municipiului București, Centrul Creației care beneficiază de sprijinul Ministerului Culturii.

Data limită pentru înscrieri : 1-5 aprilie.

fața publicului, tot la un bis, pe Peter Buck de la REM, Chris și Rich Robinson de la The Black Crowes. Grupul se află la al patrulea L.P. care urmează să iasă în zilele următoare cu titlul Fly Me Courageous. Este primul lor disc ce beneficiază și de o lansare britanică și tot primul la care au lucrat toți

film. Smilin' Through programat pentru la toamnă. Intre timp Easy E și-a încheiat munca de studio la cel de-al doilea album solistic la care (se presupune) au contribuit și Slash și Axl de Guns N'Roses. ● George Michael este cel mai tânăr artist care a primit premiul Golden Note din partea American So-

P. R. & S. LA 70 DE ANI !

Cel puțin așa reiese din numărul 9, în care pe fiecare pagină sus apare anul 1922 ! O revistă care a prevăzut mult discutatele concepte pop, rock, show și altele. Avem cu ea no miniri. Vedeți ce GRUP HARAKIRI draguț constituim ?! Așa se explică și faptul că o serie de publicații de mare tiraj copiază din paginile noastre pasaje întregi fără a semnaliza sursa (excepție fericiată, FLACARA, motiv pentru care le mulțumim celor de acolo). Alții, fără nime declarate, ne-au luat pînă de la gură ocupându-se pe larg (ca mînaște de ziar) de materialele sau autorii presei interne. Ne preocupă doar articolele legate într-un fel sau altul de lumea muzicii și ne-am asemnat cu tristețe constatănd că nu avem structurile patologice necesare pentru observații de profunzimea celor găsite undeva, cheltuiind 20 de lei și renunțînd la două drumuri cu autobuzul. Promitem totuși, pentru cititorii fideli, să punem mîna pe carte (Psychopatia Sexualis) și îndată ce lămurim „cazul” să vă descriem tabloul celei (celui) celor care cu atîta îndrăzneală, cu diverse „mijloace” pe sub kimonouri, persoanele care au tangențe cu pop-rock-ul autohton. Nu dăm nume pentru că reclama costă, iar noi stăm cam rău cu yenii. În numărul 8 al revistei, la pagina 7, melodia „Din iubire se și moare uncori” este interpretată de Daniel Iordăchioaie și nu cum a apărut, de Radu Nistor (care este compozitorul ei). La pagina 8 a numărului 9 Phoenix au suportat o inversare de filere, iar Alexandru Andrieș a pierdut una. Ultima piesă dintre cele 10 pentru V.N.D. era „I Love You More Than I Can Say”. Evident că mai sînt mici scăpări dar pe ansamblu ne declarăm mulțumiți. La vechimea pe care o avem (70 de ani) devenim vizibil mai înțelepți.

OLD — HARAKIRI

Publicație săptămînală editată de „CURIERUL NAȚIONAL” S.A.

Tiparul Regio Imprimerilor Naționale — Imprimeria „CORESI” București

• REVENIRI PROMISE • REVENIRI PROMISE •

„MA SIMT IN SPIRITUL
SABBATH”

BLACK SABBATH (II)

IOMMI + DEEP PURPLE =
BLACK SABBATH ?

...declară cu entuziasm senzaționalul (nou) vocalist al formației, nimeni altul decât RONNIE JAMES DIO (ex. KLF/RITCHIE BLACKMORE'S RAINBOW) angajat în martie 1979, luna în care SABBATH revine la vechiul coordonator artistic, DON ARDEN. Instalată în locuința lui Iommi din Beverly Hills, Dio îi cunoaște pe Geezer și Bill. Aici se naște fantasticul heavy-blues „Children Of The Sea” cu un Ronnie inegalabil și Tony dezlănțuit pe șase corzi. Chiar dacă magia anilor '70 a dispărut, atenția generală se îndreaptă din nou asupra cvartetului. BLACK SABBATH se văd virtuali supra-viețuitori al unei galerii în care Deep Purple, Led Zeppelin, Nazareth și Uriah Heep alcătuiesc un tablou al „marilor fosti”. Mai proaspăt ca oricând „Heaven And Hell” (Vertigo / 11.04.1980, nr. 9 în Anglia și 28 în State) lansează clasicele „Neon Knights” (nr. 22 UK / iulie '80), „Children Of The Sea” și „Heaven And Hell” fiind unul din cele mai bune albume ale zilei. „Live At Last”, înregistrat în concert și editat pe 33 turată de NEMS Records este ultimul album pe care se mai aude vocea lui Ozzy Osbourne. Încurajat de succesul LP-ului — (nr. 5 UK) NEMS relansează „Paranoid” la 15 august 1979. La exact zece ani de la punerea oficială în circulație, discul urcă pe locul 14 și staționează 12 săptămâni în Top Of The Pops. Și fiindcă tot simțim în discuri cu turată 45 trebuie menționat și „Die Young” (nr. 41 UK / decembrie 1980).

A doua perioadă de glorie atinge apogeul în timpul turneului american din iulie — octombrie 1980 alături de BLUE OYSTER CULT. Filmul live „Black And Blue” este aplaudat, vechile albume cunosc reeditări spectaculoase. Acuzând oboseală acumulată datorită duratei excesive a turneelor, bateristul Bill Ward se retrage în luna noiembrie. Înlocuitorul lui, VIVIANE APPICE (ex. Axis) este fratele mai mic al lui Carmine Appice de la faimosul VANILLA FUDGE. Ronnie James Dio, Tony Iommi, Geezer Butler și Vinnie înregistrează faimosul „Mob Rules” (Vertigo / 11. 1981 / nr. UK, nr. 31 USA) ce conține excelente titluri „Country Girl”, „Mob Rules” (nr. 46 / noiembrie 1981) și „Turn Up The Night” (nr. 37 / februarie 1982). Don Arden aranjează apariții în toate colțurile lumii, pe cele mai mari scene, în fața a sute de mii de spectatori. Practic, în 1982 BLACK SABBATH sînt neegați în stilul lor și acest lucru este pus în evidență de superb dublu album „Live Evil” (Vertigo / ianuarie 1983 / nr. 13 UK și nr. 37 USA). Dar la data apariției acestuia formația nu mai avea basist, baterist și vocalist. În noiembrie 1982, DIO hotărâse despărțirea în vederea unei cariere independente (care va începe spectaculos și se va termina lamentabil, după cum vom vedea), atrăgându-l în aventură și pe bateristul Vinnie APPICE. Separarea de Geezer Butler cauzată de surmenaj, era și ea oarecum previzibilă, o tentativă anterioară existând în iulie '79.

— La începutul anului 1983 componența nu mai are multe puncte comune cu cea de la început: TONY IOMMI (g), VIVIAN CAMPBELL (g / v / ex. SWEET SAVAGE), JIMMY BAIN (b. ex. RAINBOW) și BILL WARD (revenit la baterie). Caruselul schimbărilor continuă: o nouă nevroză provoacă plecarea lui Ward, înlocuit de drummerul de la E.L.O., BEV BEVAN. În iunie CAMPBELL este cooptat de DIO, sosește (surpriză) IAN GILLAN fost la DEEP PURPLE / IAN GILLAN BAND / GILLAN. Sînt ultimele luni de succes, caracterizate de albumul „Born Again” (Vertigo / 10. 1983 / nr. 4 UK și 39 USA), disc de aur peste ocean. Turneul american din octombrie '83 alături de QUIET RIOT desfășurat cu GILLAN, IOMMI, BAIN, BEVAN și pianistul GEOFF NICHOLS (colaborator permanent de la „Mob Rules”) dezamăgește atît vechii fani SABBATH cît și pe cei DEEP PURPLE. Iată o declarație a lui GILLAN datînd din 1983: „Capitolul BLACK SABBATH constituie singurul meu mare regret în 26 de ani de meserie. Mă cheamă foarte mult în timpul acela. Într-o seară din 1982 ne-am întâlnit într-o circumstanță și mi-au cerut să colaborăm. Eram extrem de aburit și am acceptat...”. În august '84 formația apare pe scena festivalului Reading în fața tot mai puținelor suporteri britanici. Lovitura de grație o primește însă în martie '84 cînd GILLAN le face „pat” din mers pentru a participa la reformarea DEEP PURPLE. De menționat o altă trădare: cea a lui Jimmy BAIN trecut în tabăra „dușmanului” (adică la... DIO, care apare astăzi format din patru ex. SABBATH). Așa că lui IOMMI nu-l rămîne decît să refacă trupa în proporție de 80 la sută.

— După un fac de pale suficient pentru alimentarea imaginației cronicarilor și lansarea a nenumărate birfe noi — este vorba de reformarea liniei originale (cu Ozzy) pentru un singur concert la super-festivalul umanitar „Live Aid” din Philadelphia la 13 iulie 1985 — bătrînul meseriaș Tony refacă trupa cu trei necunoscuți alături de vechiul colaborator de pe „Heaven And Hell”, clapelele GEOFF NICHOLS (n. Birmingham, Anglia). Muzicienii adionați sînt: bateristul ERIC SINGER (n. Cleveland, Ohio, recrutat de la LITA FORD BAND), basistul DAVE „THE BEAST” SPITZ (n. New York, veteran al scenei locale) și solistul vocal GLEN HUGHES, un alt mare exilat din familia DEEP PURPLE, angajare care stîrnește stupefacția fanilor. „Nu mai doream să lucrez cu oameni blazați — explică Tony reporterului de la Hard Rock Magazine. Îmi doream muzicienii pasionați, nerăbdători să intre într-un studio și să cînte toată noaptea. Actualii mei colegi sînt plini de energie și capabili de orice efort pentru a reuși. Muzica BLACK SABBATH a fost întotdeauna fără

compromisuri și nou! album poartă amprenta grupului chiar dacă există o turnură mai melodică, Black Sabbath mai are încă multe de oferit...”.

Rezultatul lucrului în studio a cvintetului amintit poartă numele „Seventh Star”, album de hard-metal și blues-rock publicat simultan de Vertigo și Warner Bros în ianuarie 1986. Discul a fost conceput inițial ca un proiect solo al lui Tony Iommi, dar casa de discuri Phonogram

ETAPA RAY GILLEN

Într-un amplu interviu publicat de Metal Hammer în 1987 (excellent reprodus de PR&S nr. 13 / 1991) tînărul vocalist (n. 12. 05. 1960, New York) rememorează această etapă a debutului său: „Am intrat în formație pentru a-mi face un nume. Nu am fost fîr părăsind trupa lui Rondinelli dar o asemenea șansă nu ți se oferă de două ori în viață. Am pornit apoi în turneu cu BLACK SABBATH, urmînd

a introdus pe copertă și numele grupului pentru a sporii vânzările. Este un album prodigios, un veritabil elixir de „tinerete fără bătrînețe”, deservit permanent de o apropiere lirică modernă, indiferent de stilul abordat: atacul feroce din „In For The Kill” sau pitorescul balad „No Stranger To Love”. Semnificația titlului se referă la momentul mult comentat al viitorului denumit „alinarea planetelor” și care ar putea fi marcat de „o renaștere sau o distrugere totală”.

— Moment de care nici BLACK SABBATH nu este departe, căci Glen Hughes, nemulțumit de colaborare, pleacă fără nici un preaviz. KAL SWANN (ex. TYRANT) nu depășește probele de studio, a-a că în iunie '86 microfonul este încredințat unui tînăr american, provenit de la grupul lui BOBBY BONDINELLI (bateristul formulei originale RAINBOW). Incepea...

să înregistrăm apoi „The Eternal Idol”. Deși eforturile consistente ale lui Iommi sînt remarcabile, în următorii ani BLACK SABBATH este un nume cvasi-anonim în mijlocul concurenței acerbe a zeilor de trupe noi, multe din ele remarcabile și cu impact imediat asupra publicului. Un rol hotărîtor îl are orientarea publicului spre speed și thrash metal în detrimentul metalului heavy, în ciuda paradoxului evidentiat de faptul că întreaga generație SLAYER / MEGADETH / EXODUS citează ca sursă primară de inspirație... grupul BLACK SABBATH.

Nici în sinul grupului tensiunile nu sînt pe cale să se stabilizeze. Chiar în timpul înregistrărilor date 1987, basistul DAN SPITZ este înlocuit de (remarcabilul) BOB DAISLEY. La capătul înregistrărilor, managementul se dovedește incapabil să plătească muzicienii, provocînd nemulțumirea lui ERIC SINGER și a lui DAIS-

LEY care se orientează spre o trupă mai bine remunerată: GARY MOORE BAND. În plus, pe fondul frustrărilor continue la care este supus Ray Gillen din partea nepriecutului impresar și chiar a pretențiosului producător Jeff Glixman, rupătura se produce definitiv. „Mai rămăsesem eu și cu Tony. Nu ar fi drept să-l învinuiesc pe Tony — cu el se lucrează foarte bine și este un chitarist de excepție. Mi-a lăsat deplină libertate de creație dar managerul a stricat din nou totul. Deși terminasem solourile de pe album și eram foarte mîndru de rezultat, eram în perioada aceea și extrem de nervos. Afîind de refuzul managerului de a-mi alege un producător adecvat eu care să pot lucra, i-am spus că voi părăsi formația și că pretind să fie șterse de pe toate benzile pasajele cu vocea mea. Banii cuvenți nu i-am primit nici pînă în ziua de astăzi”.

Pentru RAY GILLEN despărțirea de BLACK SABBATH s-a dovedit a fi mult mai norocoasă. După o scurtă perioadă de colaborare cu SAVATAGE la LP-ul „The Hall Of The Mountain King” și o remarcabilă prezență pe albumul „Dream Runner” al supergrupului heavy PHENOMENA II, poposește la grupul lui JOHN SYKES, BLUES MURDER pentru a fonda în fine un combo comentat extrem de favorabil: BANDLANDS (Răbdare, prieteni, încă una, două săptămîni). Nici bateristul ERIC SINGER n-a ajuns rău: la capătul turneului cu GARY MOORE îl secondează pe Gillen în BADLANDS. În 1990 se transferă în grupul lui ALICE COOPER iar în toamna lui '91 este înlocuitorul regretatului ERIC CARR în KISS. Doar pentru Iommi durerile de cap se multiplică. În vara lui '87 componența se reduce practic la un singur muzician și o bandă sonoră cuprinzînd negativul unui album înregistrat de instrumentiști aflați deja în alte grupuri.

„BLACK SABBATH ASTAZI NU-I DECIT UN NUME”...

Citatul de mai sus îi aparține lui Ozzy Osbourne și a fost publicat cu majuscule de presa de senzație în 1987. Chiar dacă Tony folosește la rîndul său aceeași mijloc pentru a declara „I'm Black Sabbath and Black Sabbath is me”, faptele dovedesc contrariul. Turneul american din 1987 este pur și simplu un dezastru, iar linia de spate cu GEEZER BUTLER (bass) și BEV BEVAN (toba, ex. de improvizare. Mult mai cople) își păstrează caracterul de improvizare. Mult mai comentată este „Idila” dintre Iommi și Lita Ford „un capitol despre care nu vreau să vorbesc niciodată și nici măcar să mi-l amintesc” conform declarațiilor ulterioare ale seducătoarei interprete. O singură rază de lumină în această brambureală care marchează a doua jumătate a deceniului nouă: cooptarea strălucitului solist vocal TONY MARTIN, posesorul unui timbru extrem de apropiat de cel al lui DIO, a cărui voce va fi suprapusă în cele din urmă benzilor conținînd instrumentația la „The Eternal Idol”. Albumul cu această titlatură, ieșit în august 1989, readuce trupa în topurile metalice prin discurile single „Born To Love” și „Hard Life To Love”.

GABRIEL GOMBOȘ
(Va urma)

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

SOUTHGANG. Grup format în 1988 la Rome (GA). Componență: Jesse Harte (solist vocal), Butch Walker (chitară vocal), Jayce Fincher (bas), Mitch McLee (tobe). Power-metal cu evidente influențe ale rock-ului sudist. Album recent, editat de Charisma în 1991, *Tainted Angel*.

ROBERT SWEET (STRYPER)

SCATTERBRAIN. Format în 1981 la New York în componență: Michael Sweet (solist vocal), Glen Cummings (chitară), Paul Nieder (chitară solo), Guy Brogan (bas), Mike Boyko (tobe). O bizară combinație de hard, metal, funk, boogie și chitară clasică. În 1991 casa Electra a scos albumul *Scamhogery*.

STRYPER, despre care am mai relatat, s-au format tot în 1981 la Los Angeles. Componență: Michael Sweet (solist vocal), Oz Fox (chitară), Timothy Gaines (bas), Robert Sweet (tobe). Cea mai creștină trupă de hard & heavy, care spre surprinderea stelarilor avea o concurență serioasă în domeniu. Inițial erau criticați de presă pentru că-și foloseau credința ca pe o marfă, o comercializau. Treptat au devenit convingători, iar mai recent au renunțat să mai exprime în muzică crezul lor religios. Au de-

venit pur și simplu o trupă de metal cu mult nerv (de vreo 2 ani încoace). Albumele și istoria grupului vor constitui materialul necesar la „Reveniri promise”. În 1990 a apărut discul *Against The Law*. Interesant este faptul că în revista *Circus* din 31 martie 1992 grupul nu mai apare la litera S, deși în ediția din 1991 figura în *Biblia Headbanger* publicată, se pare, selectiv de revista americană.

SHOTGUN MESSIAH. Grup format în 1985 în Suedia. Componență: Tim Skold (vocal), Harry Cody (chitară), Bobby Lyon (bas), Stixx (tobe). Hard rock cu riff-uri heavy. Inițial s-au numit Kingpin. Album 1991, *Second Coming* editat de Relativity.

SAMSON. Reprezentanți ai curentului NWOBHM, au pătruns pe piața britanică cu al-

SOUTHGANG

bumul *Survivors* în componența Chris Armler (bas), Bruce Bruce (vocal) și Thunderstick la tobe. Bateristul inițial fusese Clive Burr. Au cântat mai tot timpul ca grup de deschidere la concertele Iron Maiden. *Shock Tactics* din 1981 a fost cel mai apreciat disc al lor. Thunderstick a părăsit apoi trupa, iar Bruce a trecut la Maiden cu numele său întreg Bruce Dickinson. A fost înlocuit de Nicky Moore (fost vocalist la Tiger). În 1982 a apărut albumul *Before The Storm* iar Thunderstick și-a creat un grup propriu dezvăluindu-și identitatea, Barry Graham. În fața din 1982 erau prezenți Paul Samson la chitară, Pete Jupp la tobe alături de Moore și Armler.

STEELHEART. S-au format în 1981 la Norwalk (CT). Componență: Michael Matijevici (vocal), Chris Risola (chitară), Frank Diconstanzo (chitară), Jimmy Ward (bas) și John Fowler (tobe). Pop-metal melodic susținut de vocea de excepție a solistului. Album 1990 editat de MCA, *Steelheart*.

Vom mai staționa la această literă.

ANDREI EUGEN

Pentru unii, rock-ul a fost doar „a-be-bop-a-lula”, pentru alții, o formă de literatură. Alături de Jim Morrison și Pat Smith, Lou Reed aparține celor pentru care ambițiile poetice stau mai presus de cele muzicale.

Artiștii pun mare preț pe punctualitate și urăsc să dea interviuri. Pentru interviul de față s-a prezentat exact la ora fixată — a aruncat o privire

circulată asupra hoțului hotelului new-yorkez în care urma să poarte dialogul cu reporterul de la *MUSIC EXPRESS* SOUNDS, apoi a salutat scurt și distant. S-a înșuflețit de-abia când, plin de mindrie, a început să povestească despre noua sa creație — o editură din New York i-a oferit posibilitatea să-și publice textele pre-

LOU REED — întoarcerea la poezie

ferate în alegerea de poezie „Between Thought And Expression” („Între gândire și expresie”). „Din 400-500 de texte ale cîntecelor mele, le-am ales pe cele care exprimă ceva, independent de muzică”, explică fostul student la poezie. „Am vrut să scriu un roman american clasic și, drept vehicul pentru acesta, să folosesc rock-ul. Consider rock'n'roll-ul o formă de exprimare artistică foarte importantă. Poetul ratat a anexat deci cârți un disc. Nouă său album se intitulă „Magic And Loss”. Textele pieselor dezbăt destul de 2 prieteni ai autorului, decedați de cancer în

SEMN BUN: NE SCRIBU ARTIȘTII!

PAUL CĂTUȘANU, liderul grupului ANTRACT: „Nu vreau să fac la început nici o referință la grupul nostru, ci în general la mișcarea culturală din țară, unde nu se petrece nimic exceptând alunecarea mizerabilă spre surrogat muzical deviate pe un drum cit mai scurt către zonele plăcerii imediate ale publicului indus fără voie în acest vacarm babilic de către vinzătorii ambulanti de incultură. Sint convins că nu sint mulți cei care au timpul și dispoziția necesară pentru a recepta muzica, comparind sau deosebind VALOAREA DE KITSCH. Dar asta nu justifică cu nimic tendința generală de a ignora o posibilitate unică de a ieși în lume prin ARTA. Știu că situația economică a țării o determină și pe cea culturală, dar la noi intervine imposibilitatea de a ne adapta creațiile gustului publicului care or fi mai mulțumit să mergă la un „spectacol extraordinar” cu Naste din Bercești, decît la un concert rock. Altfel timp cit nu are cine să confirme sau să infirme valoarea unui grup, munca noastră va fi zadarnică. Stereotipurile abundă în producția Televiziunii abrutizînd un public și așa obosit de atîta iresponsabilitate audiovizuală. Ce folos că Super Channel ne arată din cînd în cînd cit de înapoiatî simțem? În prezent ANTRACT nu are sală de repetiție în Rm. Vilcea, unde sint două mari case de cultură, Palatul Culturii și Casa Științei și Tehnicilor pentru Tineret (unde am activat o vreme, înaintea plecării la Costinești). La revenire sala devenise o magazie pentru aparatură veche și boxe. Casa s-a transformat în bar de noap-

te, firmele particulare au închiriat spațiile din hotel, așa că nu mai e loc pentru

TIBERIU CIOACA (clape)

ZELU IORDAN (tobe)

PAUL CĂTUȘANU (bas-lider)

noi. S-ar impune măcar schimbarea numelui dacă altceva nu se mai poate face. Ce Casă a Tineretului mai e asta? Banii cui sint cheltuiți?”

În aprilie, cu sprijinul redactorului Minel Stoica (care n-a avut nici un fel de pretenții financiare de la noi) vom termina un video-clip pe care sper să-l vizionăm în cadrul emisiunilor de specialitate. Ne pare rău că la cei 8 ani impliniți pe scenele rock n-am putut realiza un concert nici măcar la noi în Vilcea. Nu sint bani. Privind instalația, vă pot spune că avem, prin efort propriu, 4 kW necesari pentru o sală de 1000 de locuri plus luminile aferente. Lucian Văcaru, chitaristul nostru, ne-a părăsit pentru a merge în armată. În București n-am cîntat, decît la concertul organizat de UNIFAN RADIO. Am fi dorit să ne confruntăm mai des cu publicul Capitalei. Genul muzical pe care dorim să-l abordăm este un rock progresiv aerisit cu texte directe (autor, solistul nostru Paul Balanca. Compoziția pieselor revine întregii echipe. Pentru ANTRACT muzica rămîne un mod de a trăi! Pentru cei care vor să ne contacteze sau să ne scrie: str. Eufrosina Popescu, bl. 37 A+B, sc. C, et. 10, ap. 132, sector 3, București.”

Intențiile de turneu depind integral de eventuale sponsori. Băieții speră la o deplasare alături, sau mai bine zis în deschidere, la Krypton, grup cu care au mai colaborat în trecut. Componența actuală: Paul Balanca (solist vocal), Tiberiu Cioacă (keyb.), Cristii Iordan (chitară solo), Zelu Iordan (tobe) și Paul Cătușanu (bas).

CRISTIAN IORDAN (chitară solo)

PAUL BALANCA (vocal)

ușita acordării acestora la-a fost afectată și de două experiențe personale: interviurile pe care el însuși le-a luat colegilor săi poezi, Václav Havel, și Hubert Silby („Last Exit To Brooklyn”). „A fost atît de enervant, încît m-am temut că voi claca psihic. E neplăcut, să dai interviuri, dar să le dai e insuportabil! Din moment în

ția mea, Sylvio, de față — acesta-i unul dintre avantajele căsătoriei: soția mea a-a aflat lîngă mine și am reușit să depășesc momentul, fără să-mi pierd mințile.”

Întrebare despre orașul său natal, New York, unde locuiește cu Sylvia și cîinele lor, Champion Mr. Sox, Lou Reed răspunde cu înfătușare că „nu există oraș mai grandios în lumea asta!” Bruce începe apoi să vorbească despre regizorul Oliver Stone, care pare a fi una dintre obsesiile sale: „A fost o rușine modul în care mi-a folosit muzica în filmul despre Doors. N-ai fi acceptat niciodată să lucrez cu el, știind că în film va apare un individ ca Andy Warhol, dezbrăcat, iar pe fundal se va auzi muzica mea, pentru a susține o astfel de imagine. Dacă Stone intenționează să exploateze sensibilitatea și dragostea de adevăr la fel și în filmul despre John F. Kennedy, ar trebui oprit imediat, pentru că devine periculos”. Respectul lui Reed pentru arta adevărată este atît de mare încît oricine nu se apropie cu pioșenie de ea îi devine dușman personal. El însuși pășeste în muzică și în poezie ca într-o catedrală. M.G.

răspundem dacă sintem în stare

CHRISS (București). Observi că ești printre protejeții rubricii. Acum ai dreptate, la Casa NU se mai găsesc numere trecute ale revistei. Doar la redacție și numai o parte, pentru că majoritatea celor de la început s-au terminat. Locul în care se află redacția l-am descris și oricât de jenă îți-ar fi, noi tot te așteptăm. Pagina de jazz are o dublă motivație: este un domeniu foarte apropiat de cele de care ne ocupăm uzual și considerăm că merită să ne înțelegem treptat și în această sferă; sint cititorii care au primit cu bucurie apariția ei, cu atât mai mult cu cât este realizată de cei mai avizați oameni din țară. Harakiri și-au făcut datoria. Dacă apar greșeli, nu înseamnă că noi, cei din redacție, nu ne punem în discuție. Pentru că tot te referi la acest grup vigilent să-ți dau exemple care nu fost observate în numărul trecut la pagina 8. Chris Rea și Elton John nu aveau numele scrise prea clar și nici prea corect. La pagina 11, sub fotografia de jos trebuia să scrie MC SOLAAR, care de altfel era bine notat în articol. Dacă mai pascești ceva, ne anunți! **MONICA PETRICĂ (Constanța).** Minunată relația la privind o prețioasă născută cu ajutorul nostru. Este mai mult decât visam. Fiește că ne puteai vizita în vacanța de primăvară la redacție. **CAMELIA ELISABETA (Cimpia Turzii).** Tricouri cu holograf nu cred că găsești deocamdată. Nici concert nu vei vedea prea curând pentru că băieții pleacă din nou în Olanda. Lansarea discului o aștept și eu, dar nu de grup depinde, ci de Electrecord. „Aș da și 1.000 de lei pe bilet dacă ar fi spectacol cu Holograf la Cluj-Napoca”. Dacă țară ar fi încă 1.000 de fani ca tine rock-ul românesc ar mai face un pas înainte. Încă se ofilează la 150 de lei și e de înțeles, nu din punctul de vedere al muzicii, ci al nivelului de trai. **RAZVAN TEODORESCU (București).** Ai dreptate, am sperat să primim de la mai mulți fani cronica albumului Dangerous, care, după cum știu s-a găsit în oraș, s-a difuzat la toate posturile de radio. N-a venit nimic. Mai sper și chiar lansez o chemare (concurs) pentru cel mai bun articol

găsitul-se un precu, pe lângă publicare. Pe Daniela Cănușescu ai invitat-o dar mă-nvălesc că va veni. Poate pui o vorbă bună? Un clip publicitar a ajuns pe la gura de 300-400 de mii la difuzare (în raport de ora) între 150-350 de mii. Ai înțeles de ce e greu? Din păcate nici nu știu dacă are rost să ne agităm dacă privim cifrele de vânzare, azi, când difuzarea (cel puțin în București) merge mult mai bine. Adică vreau să spun că senzația noastră este că deși prețul este foarte scăzut, tinerii nu au nevoie de așa ceva. Studenții nu ne citesc decât foarte rar. Am experimentat cu două numere în Grozăvești și rezultatul a fost dezastruos. Dacă era o publicație politică mai înțelegeam dar așa... În țară crește numărul abonajilor, singura formulă valabilă spre stabilitate. Nu vreau să mă lamentez, dar puțin trist tot sînt. Ești convins că un clip iar convinge pe cei între 15-30 de ani să cumpere informațiile noastre, dacă ei nu au curiozități de acest gen? Vrem culoare, vrem poze și atît. Și ne mirăm că lumea merge la Azur, Albatros sau Naste din Berceni? Vor face și reviste color, vor avea bani și de cli-puri. **MARIAN COTRAU (Salonta).** După lansarea discului, Oana Sirbu a promis (de fapt a re-promis) un interviu pentru P.R. & S. E destul de surprinzător că unii redactori de la radio nu țin cont de cererile noastre, mai cu seamă cînd sinteti atîta fan devotați. Dacă tot se numește „O melodie pentru fiecare” ar fi normal să fie chiar... pentru fiecare. Nu rămîne decât să ceri cu insistență L.P.-ul pentru ca melodiile preferate să-ți ajungă în casă. Și Oana se va bucura. **GEORGE MANDRICE (Ploiești).** Datele despre ABC erau adevărate. Ce lipsea? Cîteva filuri doar. That Was Then But This Now (single apărut în 1983, locu-18 în Marea Britanie). Be Near Me (1985, locul 9 în S.U.A.), Night You Murdered

Love (1987, 31 în M.B.) Albume și C.D.-uri: The Lexicon Of Love (1982). — Beauty Stab (la casa Phonogram/Neutron) în 1983. How To Be A Zillionaire (1985). Pea de numărul 26, cum altă oră de adăugat. La componență, pe lângă vocalistul Martin Fry, au mai activat David Clayton (keyboards), Graham Broad (tobe), Brad Lund (bas), Danny Thompson, (double bas), Pandit Dinesh și Louis Jardim (percute). Howie Casey (saxofon), Judd Lander (harpa). Aceste adăugiri le-am luat din The Harmony Of Illustrated Encyclopedia Of Rock din 1989 (apare anual în S.U.A.). Celelalte date proveneau din The Penguin Encyclopedia Of Popular Music din 1989. Am reținut afidinea la critică față de modul de exprimare al corespondentului nostru Cristi Timpușu. Vor fi și alte replici. Compozitorul, chitaristul și solistul vocal scoțian Al Stewart s-a născut la Glasgow la 5 septembrie 1945. Este considerat autor folk-rock. A cântat cu trupe rock din Bournemouth, apoi influențat de Bob Dylan a semnat un contract cu EMI Columbia pentru albumul Bedsitter Images (1987) și Love Chronicles cu piesa titulară de 18 minute, disc la care a fost ajutat de Jimmy Page și membrii trapei Fairport Convention. L.P.-ul a fost declarat drept cel mai bun (din zona folk) al anului 1989. Pentru prima oară, pe un disc apare cuvîntul „fucking” spre surprinderea criticii britanice. Zero She Flies, album analitic, cu priză și în circuitul universitar, a apărut în 1978. Au urmat Orange în 1979 (CBS), Past, Present And Future (1974) costat cel mai complex din întreaga sa creație, vinduci alături pe Roger Taylor de la Queen, pe Rick Wakeman la piesa Nostradamus (10 minute). Apoi: Modern Times (1975), Year Of The Cat (1976) melodia titulară a urcat pe locul 8 în S.U.A. și pe 31 în Marea Britanie. The Early Years (1978), Time Pas-

seses (1978), 24 Carrots (1980) a ajuns în Top 40, Russlane & American (1984). O vreme s-a ocupat de vinuri în California,

iar în 1989 a scris la casa Earth-works/Virgin un alt disc, The Last Days Of The Century. **ANDREI PĂRȚOS**

REPLICI LA... REPLICI

Cum se poate ca doi rockeri să se certe? După mine rockeri se pot născuți și cei care ascultă Jimi Hendrix, Black Sabbath, Thin Lizzy și Chuck Berry, dar și cei care ascultă Megadeth, Metallica, Sepultura, Exhorter și altele. Dreptate au amindoi. Există însă așa-zisi rockeri, care după ce ascultă din greșală, în vreau post de radio, vreo baladă rock nu și devin rockeri supărați. Dacă-i întrebi ceva despre formație nu știu nimic, nici componența, nici discografia, nimic. Aceștia sînt minii rockeri la care se referă D.T. Un mare rocker — Rob Halford — a spus: „Rockul nu este numai muzică, este o filozofie și un mod de viață”.

**PAVEL CĂTĂLIN
București**

Cu toate că colajeanul Timpușu ar trebui ignorat, am să-l dau o replică. Eu ascult și studiez cu pasiune muzica rock de 25 de ani, aproape zilnic (exceptiile însumate nu depășesc un an timp în care am ascultat în jur de un sfert de milion de melodii din toate genurile și subgenurile existente și niciodată nu m-am considerat și nici nu mă consider un rocker. De fapt, termenul de rocker a apărut la noi acum vreo 5-6 ani și este greșit folosit. La noi se consideră rockeri cei care se vor duri și care afirmă că mîină rock gol fără pîine. Un rocker care a ajuns la un înalt respect de sine ascultă doar death, speed, thrash — D.S.T.

După părerea mea adevărații cunoscători de muzică rock și-au consumat adolescența în vremurile de aur ale muzicii rock, anii '60-'70 și au rămas fideli ascultători de rock până astăzi, ascultînd tot ce se poate asculta. Fără îndoială sînt și tineri care nu erau născuți pe vremea anilor de aur ai rockului, dar au recuperat din mare pasiune și interes. Marea majoritate însă, ascultă doar genurile care sînt la modă în timpul anilor lor teribiliști și depășind vîrsta discotecilor devin indiferenți la muzica rock. Aceștia în momentul actual se numesc rockeri, sînt tineri între 15 și 20 de ani și se vor duri și afirma că le place tot ce-i dă. Genurile D.S.T. sînt niște bastarzi, niște mutanți, monstruoși și periculoși al genurilor hard și heavy. Nu se poate vorbi de muzică, ci doar de un huruit și vijit continuu, absolut același în nenumărate piese, pigmentat cu toxice sîmbre grețose extrem de violente, urlete și gemete în spasme. Este deci un fel de ghiveci de zgomote dure într-adevăr și foarte nocive pentru formarea gusturilor tinerilor. Reprezintă o defulare a celor mai josnice instincte a celor ce urcă pe scenă. În viața acestora, o declarație de dragoste unei fete se face plîind-o, trîndu-i cîteva pîiere, înjurînd-o de mamă și trînd-o de un picior la obitor. Eu sînt convins că unora dintre fete le face plăcere o asemenea comportare, dar aceasta ține de patologie. Să afirm că muzica death este ceva excepțional și să-ți se pară așa, înseamnă că și-a atins scopul și te-a exclus din normal. Că acel corespondent TIMPUȘU (PRIMITIV) își încheie scrisoarea cu cele două cuvinte pe care grupurile D.T.S. le aruncă mereu publicului, înseamnă că și-a înșușit și limbajul acesta execrabil și place să-l caracterizează. Părerea mea este că pasiunea pentru D.S.T. îi va trece, dar concepția despre viață și lume pe care-o propovăduiesc aceste grupuri îi va rămîne și-l va integra într-o categorie socială care va provoca doar alia celor cu bun simț.

**POPA ALEXANDRU
(Timișoara)**

INTREBĂRI

1. Care eitar pop-rock v-ati fi dorit (prin-un efort de imaginație) să fie prima în oraș, secțiunea comună noastră.
2. Care este politica noastră pe care l-ați vădeat (prin-un efort al minii) de imaginație în postura de cititor pop-rock?
3. Așteptăm răspunsurile în timp scurt pentru o posibilă discuție pe care să se pregătească pentru o discuție generală!

INTIRZIATE

Agencia „Humor Press” transmite: „Ieri s-au încheiat depunerile candidaturilor pentru portofoliile ministeriale ca și pentru cele de prim ministru și președinte al Republicii România. Ele sînt următoarele:
1 — Președinte: B. B. King și King Crimson
2 — Prim ministru: Blind Faith și The Damned
3 — Ministerul Afacerilor Externe: Foreigner și Guns' N' Roses.
4 — Ministerul Afacerilor Interne: Police și Traffic.
5 — Ministerul Apărării Naționale: War și New Model Army.
6 — Ministerul Muncii: Men At Work și Art Of Noise.
7 — Ministerul Ocrotirilor Sociale: Human League și Family.
8 — Ministerul Sănătății: The Cure și Hears.
9 — Ministerul Transporturilor: The Cars și Caravan.
10 — Ministerul Turismului: Journey și The Motels.
11 — Ministerul Culturii: Culture Club și Frankie Goes To Hollywood.
12 — Ministerul Sportului: The Go Go's și Triumph.
13 — Ministerul Ecologiei: Earth, Wind & Fire și Creedence Clearwater Revival.
14 — Ministerul Agriculturii: The Animals și The Byrds.
CAPRICORN

CATALINA STEFAN (str. Feleacul, nr. 6, bl. 10 I, et. 2, ap. 22, sc. 2, sect. 1, București). „Am 17 ani și 4 luni, m-am născut într-o toamnă tirzie, în ziua de 25 a lunii octombrie. Sint deci „Scorpie”. Pe lângă toate acestea sint o admiratoare, dar mare de tot, a lui Cătălin Gîșan. Numai a lui! Pe cei care se consideră fani ai lui Cătă îl rog să-mi scrie neîntîrziat, pentru că am înființat de curînd un Fan-Club cu numele „Starul lui”. **GERASIA ȘCHIOPU (Școala Profesională de Cooperatie, str. Peniei nr. 25/A, Oradea, jud. Bihor, cod 3700).** „Sint din Orșova, dar învăț în Oradea. Am 17 ani, și-mi place rockul. Prin intermediul scrisorilor aș vrea să-mi fac cît mai mulți prieteni cu care să discut (în scris), pe diferite teme. Preferințele muzicale: Queen, Scorpions, Iris, Celelalte Cuvinte, Holograf, Pet Shop Boys, Voltag, Roxette, Roata, Mariah Carey, Michael Jackson, Phil Collins, Elton John”. **DANIEL BEGE (str. Suceava nr. 2A, bl. AS 5, sc. A, ap. 4, Constanța).** „Sint un fan Michael Jackson. Mi-a plăcut de prima dată. Aș vrea să mă imprietenesc cu alți fani al super-starului. Cumpăr orice fel de afiș sau articole cu Michael. Cei care dețin discurile „Of The Wall” și „Bad” să-mi scrie pentru a ajunge la un... „consens”. Cumpăr și numerele de la 33 la 49 din revista PR & S”. **CRISTINA TUDOR (Alteia Dealu, Măcinului nr. 1A, bl. 432 sc. D, et. 1, ap. 137, București, sect. 6).** „Am 13 ani, sint „Pescic”, satenă cu ochi albaștri și aș dori să am mulți prieteni și prietene în toată țara. Ca subiect de corespondență propun muzica de toate genurile. Ascult cu plăcere AC/DC, Metallica, Skid Row, Scorpions, Bryan Adams, Queen, Jon Bon Jovi, Compact, Roxette, Alice Cooper, Nelson, Judas Priest”. **MIRELA PANDURU (Întrearea Sopia nr. 5, bl. 49, sc. B, et. 2, ap. 6, Timișoara, cod 1900).** „Aș dori să înființez un Fan-Club Angela Similea, dar pentru asta am ne-

voie de cît mai multe adrese și înscireri. Aștept scrisorile voastre”. **ROBERTA LAVREN. TE (str. Agricultori nr. 54, sect. 2, București).** „Prieteni! Imi spun Ray. Sint elevă la un liceu de profil uman. Imi place foarte mult lectura. Citesc o proximativ tot ce-mi cade în mîna. Sint o rockeriță începătoare. Iubesc Metallica, AC/DC, Scorpions, Queen. Imi rog pe tinerii care îndrăgesc aceleași trupe să-mi scrie de grabă”. **OANA ZAHARIA (str. Dumbrava Nouă nr. 14, bl. M 81, sc. 1, ap. 26, sect. 5, București).** „Sint o „Balanță”, care închineste anul acesta 16 ani. Am părul lung și ochi negri. Sint

bl. A, sc. 1, ap. 3, Cartier Cri-hala, Dr. Tr. Severin). „Vă rog frumos să mă ajutați să obțin piesele interpretate de N.K.O.T.B.”. **MONICA FRO-NESCU (str. Maximilian Popper nr. 41, ap. 4, sect. 3, București).** „Imi place muzica, sportul, filmele. Solisti și formații preferate: Phil Collins, Hammer, Dr. Alban, Toto, Cutugno, Gh. Florin, Mădălina Manole, Gabriel Dorobantu, Laura Stoica, Gabriel Cotabita, Vanilia Ice, Queen, Depêche Mode, UB 40, Scorpions, Roxette, Celelalte Cuvinte, Compact, Iris, Krypton, C & C Music Factory. Ca sport, imi place patinajul artistic, iar ca genuri de filme, cele de dra-

trimită detaliu, foto și adresa. Ofer și casete audio originale”. **LIVIU VLADIANU (str. Udră Constantin, nr. 200, com. Brebu, jud. Prahova, cod 2109).** „Sint născut în zodia Peștelui, am ochi căprui, sint saten, am 14 ani și 1,70 m., Alice Cooper, AC/DC, Bryan Adams, Metallica, Compact sint preferințele mele muzicale. Depré Metallica și Compact aș dori cît mai multe informații și poze”. **MONICA GORJON (str. Timireului, bl. A 2/0 CF, sc. B, et. 2, ap. 32, Giurgiu, cod 8375).** „Sint blondă cu ochi albaștri. Am 15 ani. Imi plac muzica și sportul (fotbalul și artele marțiale). Aștept scrisori de la fete și băieți între 13 și 20 de ani. Solisti preferați: Michael Jackson, Janet Jackson, Rod Stewart, Sandra, Bryan Adams, Paula Abdul, Formati: Scorpions, Europe, Roxette”. **DANIEL GIURGIU (str. N. Balcescu, bl. 30, ap. 2, Buzău, jud. Buzău, cod 5100).** Am 1,92 m, 81 kg, sint pletos și încerc să fii fipit de prețioasă. Prefer rock-ul clasic și blues-ul, dar nu resping nici un gen de muzică. Aștept scrisori numai de la fete frumoase”. **EMANUEL EUSEBIU BUJOR — EMI (str. Pictor Aman, nr. 8, bl. 8, sc. C, ap. 6, et. 1, Bacău, jud. Bacău, cod 5500).** În primul rînd îi mulțumesc pentru ajutor. Ai reușit să fii dezl de corcic. Deci: „Am 16 ani și sint Săgetător. Iubesc muzica — Scorpions, Depêche Mode, Sandra, Eucene, Glen Mederos, N.K.O.T.B., Roxette, Richard Marx, Pet Shop Boys, Compact C. Sint un pasionat colecționar de textie stăline. Aș dori să corespond cu fete între 13 și 16 ani. Preferă să în afara muzicii, o altă temă pentru corespondență ar putea fi polițea. Nu scaptez răsunet fetelor frumoase, dar Michael Jackson, celor care-l consideră pe „aest cîntăreț ca fiind de-a unora tuturor. Nu am nimic cu el, unele melodii de-ale lui chiar imi plac, dar nu-mi place fanatismul admiratorilor lui”.

ORLANDA DELADI

INTERMEDIUM PRIETENII

fan al formației Metallica. Aș dori să corespond cu rockeri între 16 și 19 ani și aș dori să am informații despre cît mai multe trupe rock, dar și textele melodiilor de pe albumul „Metallica 91”. **FLORY TUDOR (str. Drăgălina nr. 60, bl. D3, Cimpulung, jud. Argeș, cod 0425).** „Sint blondă cu ochi verzi, am 1,63 m. și 15 ani. Am un mare chef de vorbă, mai ales pe teme muzicale. Ofer textele unor piese. Dacă aveți nevoie de ceva sau vreți să știți ceva, întrebați-mă și vă voi răspunde cu cea mai mare plăcere. Sint o metaliștă convinsă și doresc să-mi fac mulți prieteni. Aceasta pare ultima soluție a zadarnicelor căutări de pînă acum. Sper că astfel voi găsi adevărați prieteni pe care-i caut de atîta timp și de care am atîta nevoie. Formații preferate: Metallica, Skid Row, Judas Priest, Alice Cooper, Sepultura”. **MARICA DUMITRESCU (str. Altea Căminului nr. 1,**

goste, polițiste, comedii. Am 22 de ani, aparțin zodiei „Gemeni”, sint brunetă cu ochi negri, am 1,60 m., și cîntăresc 47 de kg.”. **CLAUDIU MILO-RAD CANURECI (cartier Valea Roșie, bl. 24, sc. B, et. 1, ap. 6, Craiova, Dolj, cod 1700).** Sint Gemeni și Pisces (după zodiacul chinezesc). M-am născut pe 14 iunie 1975, la ora... Depêche Mode. Am patru frați: Alan, Wilder, Martin Găre, Andrew Fletcher, David Găhan. Sufer de sindromul Depêche Mode. Imi rog pe toți „Depêche” care suferă de aceeași boală incurabilă să-mi scrie. Sper să primesc cît mai multe scrisori. Nu m-am supărat pentru „mica” modificare de nume”. **ROMEO CONDURACHE (sat Criveli, com. Tuto-va, jud. Vaslui).** „Sint rocker. Preferințe: Overkill, Kreator, Slayer, D.R.I. Caut parteneră rockeriță pentru corespondență, care să aibă aceleași preferințe. Poate țese și o căsătorie. Cele care sînt interesate să-mi

BEATLES

legendă și adevăr

În aceeași toamnă în care Beatles-i s-au hotărât să-și ia viața pe cont propriu, eliberat de multele responsabilități pe care le aveau în legătură cu ei, Brian la cea mai puțin plauzibilă, inexplicabilă hotărâre a vieții sale de până atunci. Să vândă NEMS. Hotărârea că presiunea asupra sa pe care o încurca conducerea NEMS cu multitudinea de acte și obligații era mult prea mare pentru el, așa că voia să scape de toate acestea, exceptându-l pe Beatles și Cilla Black, cei care erau oamenii de care îi păsa cu adevărat. Rețeaua se dovedise a fi fost nesatisfăcătoare în cea mai mare măsură. Nu se putea problema găsirii unui cumpărător, ofertele din ultimii ani fuseseră numeroase, dar nici una din ele nu venea de la oameni potriviți. Un conglomerat de firme americane oferise cu un an în urmă peste 20 milioane de dolari, dar oferta lor era... cu Beatles cu tot, fără ca Brian să mai aibă putere de decizie pentru ei. Brian însă avea nevoie de ceva de încredere, care să fie tot NEMS. La o petrecere a cunoscut persoana potrivită.

Robert Stigwood obișnuia să organizeze petreceri aproape în fiecare sâmbătă și acest australian își

crease deja o formidabilă reputație ca om de afaceri de succes.

Era managerul formației de „heavy rock” cum se spunea pe atunci „Cream”, foarte populară în acea perioadă, și a lui Graham Bond. Inventase și un nou sistem de înregistrări, adică vîndea el casetelor de discuri benzile sale înregistrate, obținând cam 15 la sută profit pentru el și artiștii săi, ceea ce era substanțial. Stigwood era însă renumit și pentru stilul grandios de viață pe care o ducea, cauza falimentului; firmei sale. Prin intermediul lui Sir Joseph Lockwood, un prieten al Beatles-ilor care lucra la EMI, Brian aflase că doar cu câteva zile înainte de a lăsa compania, Stigwood împrumutase de la EMI 10.000 £ pentru a-și plăti propriile datorii, știind că firma se ducea de rău și probabil nu va mai trebui să restituie banii. Sir Joe nu l-a lăsat nici odată și a refuzat să acorde EMI dreptul de a mai face afaceri cu el.

Stigwood formase de curând o nouă companie, iar asociatul său era o persoană micuță, nervoasă, un foarte cunoscut om de afaceri, David Shaw.

Pe Brian nu-l afecta nimic din insuccesele anterioare ale celor doi, așa că, atunci, pe loc, au hotărât să plece la Paris pentru ceea ce David Shaw numea „un murdar sfîrșit de săptămînă”. Pentru Brian, Stigwood și Shaw erau alegerea perfectă, primul dispunea de un potențial creativ remarcabil, iar Shaw era expert în finanțe. Dar cel mai mult conta pentru Brian că Stigwood era inteligent, amuzant și afisa o eleganță ascunzătoare lui.

A făcut următoarea ofertă: avea să vîndă 51 la sută din acțiunile NEMS, va rămîne președinte și

se va ocupa în continuare de Beatles și de Cilla Black în exclusivitate. Avînd în vedere ofertele anterioare, una chiar de două milioane £, prețul de vînzare era o nimica toată — 500.000 £. Ultimul termen de plată era mai 1967, dar Brian și-a dat un acord verbal ca plata să poată fi făcută pînă în septembrie.

De ce Brian a vîndut și procentele de control rămîneau un mister, iar el a făcut tot ce a putut să țină secretă această tranzacție pînă în ultimul moment.

Picture yourself on a boat on a river with tangerine trees and marmalade skies...

(Imaginați-vă pe o barcă pe un fluviu de maluri cu mandarine și ceruri de marmeladă)

Traducere și adaptare GABRIELA ȘEICARU

MICHAEL JACKSON

După 11 săptămîni de la apariție, „Don't Stop Till You Get Enough”, single extras de pe primul album solo semnat „Michael Jackson”, era „number one” în Statele Unite. După unii critici americani, „Don't Stop Till You Get Enough” era o piesă inspirată din doctrina Martorilor lui Jehova. Trei dintre membrii familiei Jackson făceau parte din această sectă puernică, care în acel moment avea în Statele Unite 75.000 de adherenți. Katherine, mama, Michael și Rebbie, sora cea mare. Una din cântecile favorite ale lui Michael este deci Biblia revizuită de fondatorii mixcării Martorii lui Jehova („New World Translation of the Holy Scripture”).

Primul martor, Charles Taze

Russel, a pus bazele sectei în 1931. Martorii refuzau orice concepte creștine (Sfînta Treime între altele), crezînd într-un sfîrșit apropiat al lumii (pe care l-au prezis imprudent pentru 1975). Martorii lui Jehova consideră bărbații superiori femeilor, refuză orice transluție sanguină, condamnă homosexualitatea, drogurile, jocurile de noroc, tutunul.

Pentru Martori, Cristos va reveni pe pămînt pentru a domni peste 144.000 de adevărați sfîinți, după încheierea ultimului dezastru mondial. O fracțiune a Martorilor americani va declara în 1984 că vîd în Michael pe Arhanghelul Mihail, provocînd vii reacții în sînul unei comunități religioase de obicei foarte discretă.

Michael crede în Dumnezeu. La apariția albumului „Of The

Wall” a simțit nevoia să se explice. „Mă sculam noaptea și mă gîndeam: trebuie să scriu și asta... Se petrecuse un fenomen ciudat și îmi spuneam: „Nu eu am scris asta... mi s-a transmis”. Nu-mi place să semnez melodii. Am senzația că au fost făcute acolo sus!”

Această declarație ne duce cu gîndul la manechinele cu care Michael și-a umplut camera vitrei sale; manechine cu care adoră să converseze, cărora le cîntă cîntecule ce-i sînt transmise. Michael nu este singurul care afirmă astfel de lucruri. Și Paul McCartney și Eddie Murphy pretind că inspirația lor vine de undeva de sus, de foarte sus...

În 1979, muzicienii negri din America vor părăsi locurile lor tradiționale și, străbătînd mii de kilometri la volanul luxoselor mașini sport, vor poposi în California. Din toate timpurile, părinții muzicii negre americane au avut excepționalul talent de a reflecta în cîntecurile lor viața orașelor în care trăiesc.

New Orleans l-a dat pe Fats Domino, Little Richard, Lee Dorsey. La Chicago, Curtis Mayfield a creat un soul urban evocator al esteticii sufletului negru. La Memphis, Sam & Dave, Otis Redding și Wilson Pickett au creat un cocktail blues melancolic, specific sudului. Apoi Philadelphia, Detroit...

Anii '80 sînt însă ai Califor-

niei. Los Angeles e altceva: un oraș în care s-au adunat toate talentele muzicale de la finele anilor '70. Chitaristul Ray Parker Junior, orchestratorul Norman Whitfield, Earth, Wind & Fire, Commodores, muzicienii și grupuri din toate colțurile Statelor Unite. Aici Coca-Cola e mai bună, cerul mai senin, atmosfera mai relaxată. Aici regii muzicii negre își pregătesc în tîină creațiile muzicale. Adio funky primitiv; aici e rafinament!

Disc-jockeyi abli vor difuza cu regularitate la radio creațiile negre, inventînd din mers faimosul stil „gri” (nici negru, nici alb), un amestec delicat de Doobie Brothers, Eagles și „belle de nuit” extrem de cuminți.

California ar fi constituit sfîrșitul iluziilor dacă n-ar fi existat, ca întotdeauna, și avangardiști „întîrziați”, oameni care să creadă că în muzică modernă nu și-a spus ultimul cuvînt. Michael Jackson e unul dintre aceștia. Pentru lui Michael și a lui Quincy Jones constă în recuperarea tuturor tendințelor de top ale muzicii soul ultra-profesionaliste din Los Angeles. Rezultatul a fost un disc eliberat de orice fel de prejudecăți, un album care la ora apariției sale a avut efectul unui trăsnet.

Traducere și adaptare COSTIN MANOLIU NELU CONSTANTINESCU

(va urma)

LEAVE ME ALONE

I don't care what you talkin' about, baby
I don't care what you say
Don't you come walkin' beggin' back, mama
I don't care anyway
Time after I gave you all of my money
No excuses to make
Ain't no mountain that I won't climb, baby
All is going my way

'Cause there's a time when you're right
And you know you must fight
Who's laughin' baby?
Don't you know?
And there's the choice that we make
And this choice you will take
Who's laughin' baby?
So just leave me alone
Leave me alone
Stop it!
Just stop draggin' me around

Then was a time I used to say, girl. I need you
But who is sorry now?
You really hurt, you wed to take and deceive me

Now who is sorry now?
You got a way of making me feel so sorry
I found out right away
Don't you come walkin' beggin' I ain't love you

Don't you get in my way
Leave me alone, girl
Stop it!

Just stop draggin' me around
Don't come beggin' me
Don't come beggin'
Don't come love me
Don't come beggin'
I love you.

U2 — de la revoluție la revelație (III)

Între timp, la Slane Castle, U2 pregăteau un nou start. Brian Eno nu era un fan al lor, nu ascultase nimic în afară de gospel în ultimii doi ani și cînd l-au rugat prima oară să devină producătorul lor l-a refuzat. El au încercat din nou și de data aceasta, intrigat de descrierea metodelor lor instinctive de lucru, făcută de Bono, a

ADAM CLAYTON

plecat spre Irlanda însoțit de inginerul de sunet Daniel Lanois.

Cei doi l-au ajutat pe U2 să descopere noi și vaste spații în domeniul creației muzicale.

Singlul „Pride” intrat în Top 5 era un tribut adus lui Martin Luther King. Titlul „The Unforgettable Fire” aparține unei expoziții de picturi ale supraviețuitorilor bombardamentelor de la Hiroșima și Nagasaki. În centrul albumului care conferă o nouă dimensiune cinematică sound-ului U2 se aflau „Fire” și „Bad”.

Pentru că refuza să urmeze linia sugerată de „War”, „The Unforgettable Fire” a fost un imens joc de noroc. Proiectul acestui album era gata să fie abandonat în ajunul începerii înregistrărilor, membrii formației temîndu-se să pornească pe un drum necunoscut. Dar acest mod de abordare explorativ și experimental l-a făcut să descopere noi adîncimi și filoa-ne artistice încă neexplorate.

Relația din studio, între grup și producător, este redată în documentarul de o jumătate de oră realizat spre finalul înregistrărilor și intitulat „The Making Of Pride”, care dezvăluie cîte ceva despre metodele lor de lucru. Dar principalul lucru care reiese din acest film este modul în care ei au devenit sofisticati fără a-și pierde vigoarea primară.

„The Unforgettable Fire” n-a „spart” topurile americane și nici n-a acaparat pozițiile fruntașe de pe play-listele posturilor de radio, așa încît grupul s-a văzut nevoit, încă o dată, să-și demonstreze valoarea acolo unde ea se vedea cel mai bine — pe scenă. Nelansat în Marea Britanie înainte de 1987, mini-

albumul live „Wide Awake In America” a arătat cît de mult evoluaseră de la „Under A Blood Red Sky”. Acum era vorba despre un nou U2, evitînd atacul direct și gesturile înflăcărâte ale lui Bono. Acum, el își canalizează forțele în scopuri carismatice, utilizînd la parametri maximi mesajele cîntece-lor. De asemenea a învățat să cînte, să-și folosească vocea. Deși nu era un cîntăreț înnaș-cut, avea voce și după ce și-a lăcrat-o n-ai fi găsit una mai bună.

Increderea celor patru încă strălucea în miezul cîntecelor lor, dar de data aceasta, preferau s-o folosească pentru a alimenta o performanță completă, mai mult decît pentru a face credibile niste „predici” luate din „amvonul” scenic.

Bono: „Nu vorbim despre convingerile personale pentru că ar fi prea multe de spus. Cînd văd predicătorii la TV în America, îmi vine să arunc televizorul pe geam. Am fost învățat să nu ținăm gura”.

Turneul „The Unforgettable Fire” s-a întins din iarna lui '84 pînă în primăvara lui '85 cînd au fost cap de afiș la Madison Square Garden, în New York și au fost proclamați de către revista „Rolling Stone”, „trupa anilor '80”.

În iunie, și-au susținut unicul concert britanic din anul acela drept cap de afiș la festivalul The Longest Day din Milton Keynes Bowl și, apoi la afișul lunii, s-au reîntors să cînte în fața a 55.000 oameni în Dublin Croke Park.

Datorită gloriei crescînde, U2 au ajuns și la „experiența” Live Aid din 13 iulie 1985.

Aflați la finalul unui turneu epuizant dar triumfător, arătau ca niște campioni mondiali, însă nici unul dintre ei nu avea timp să se culce pe lauri.

Bono a continuat să-și cizeleze vocea și s-a alăturat lui Maire Ní Bhraonain cu care a interpretat în duet „In A Lifetime”.

The Edge i s-a alăturat lui Jah Wobble pentru a lucra la un disc cu muzică de dans ambientală „Invaders Of The Heart”. În timp ce, Adam și Larry lucrau la niste proiecte ale casei Mother.

Bono și-a petrecut cîțva

LARRY MULLEN

Sînt 2 ani de cînd solistul și compozitorul din Hanovra, Heinz Rudolf Kunze, n-a mai călcat în orașul său german Leipzig, unde odinioară venirea lui era sărbătoare — cu cîteva săptămîni înainte de căderea zidului berlinez, participase la „Rockpoetentour”, (Turneul poezilor rock), organizat de Uniunea de Tineret din R.D.G. și, conform spuselor sale, exact în Leipzig trăise epoele carierei sale: au fost prezenti 80.000 de spectatori la „O experiență unică”, își amintea Kunze, cu emoție.

Apuse sînt timpurile cînd rockerii din Vest treceau în mars triumfal prin Est — eucerirea Estului trebuia luată de la capăt.

În vreme ce vinzările de bilete se făceau atunci fără nici o reclama, doar prin propagandă orală și singura dificultate era eventual procurarea de suprafețe suficiente de întinse pentru desfășurarea manifestărilor — mamut, în anul 2 al libertății germane, rock-ul liber are o soartă tare tristă. Procentul concertelor aminate este considerabil mai mare decît al celor care au loc, dar turneele se dizolvă sau se prăbușesc în spectacole de-o noapte în cluburi anonime. Pînă și BAP, declarată de biroul politic al partidului comunist dășmanul muzicii nr. 1 al statului n-a reușit să strîină mai mult de 15.000 de fani la recentul concert, în

pofta unei asidue campanii publicitare. Pentru alții, esecul a fost și mai mare. Wolf Maahn, care, pe 1 septembrie 1989, era înfrîmînat la Dresda de 60.000 de fani din toate colțurile R.D.G.-ului, a nevoit astăzi să cînte doar în săli modest de suburbie. La ultimul său concert, Dieter Bohlen a mizat pe „minimum 10.000 de spectatori”, dar biletele vîndute cu 12 săptămîni în avans n-au depășit cifra de 74.

Fostii eroi nu mai au trecere în țările din Est. Muzicienii rock erau învinși de tineri să-și cînte partidului păreră lor despre comunism — între timp, rolul lor de rebel a devenit inutil și singur un management profesional nu-i suflă cînt să realizeze impactul dorit.

Ce contează mîile de afișe strident colorate și publicitatea gălăgioasă? — afacerea s-a blocat pur și simplu, de cînd pe scenele dintre Rostock și Suhl totul e permis și nici un lider politic nu mai acordă atenție atacurilor inclusive ale solistilor rock. Ce vremuri a-

l timp la New York, unde a fost inițiat în blues de către Keith Richards și Ronnie Wood. Imediat după aceasta a compus și înregistrat „Silver And Gold”, o viziune obiectivă asupra vieții, sub regimul de opresiune din Africa de Sud și coloana sonoră din „Sun City”.

„Artists Against Apartheid” 1986.

În februarie, au ocupat locul

unul în topul de popularitate

BONO VOX

și în cel al criticii (alături de Bruce Springsteen) în „Rolling Stone”.

În mai au participat ca invitați principali la spectacolul Irish Unemployment Benefit, Self Aid în ciuda criticilor aduse unui guvern moale care găsea de cuviință să-și acopere greseliile organizînd concerte rock.

În iunie au participat la Conspiracy Of Hope organizat de Amnesty International unde Bono s-a împletit cu Lou Reed și The Neville Brothers. Neavînd plese noi, au inaugurat ceea ce avea să devină, peste cîțiva ani, un obicei al trupelor rock — reluarea unor vechi hit-uri rock (Beatles, Bob Dylan, Eddie Cochran) — conectîndu-se la trecut, în timp ce privirile le erau ațînțite spre viitor.

La scurt timp după ce s-au întors la Dublin, managerul lor de turneu Greg Carroll a murit într-un accident de motocicletă. O lună mai tîrziu începu lucrul la cel de-al cincilea album de studio.

„With Or Without You” / „Luminous Times” / „Hold On To Love” / „Walk On The Water” (single) martie '87.

„The Joshua Tree” (LP) martie '87.

„I Still Haven't Found What I'm Looking For” / „Spanish Eyes” / „Deep In The Heart” (single) mai '87.

„When The Streets Have No Name” / „Silver and Gold” / „Sweetest Thing” (single) aug. '87.

celea cînd lui Bruce Springsteen i se întrerupă drastic instalarea de sunet din cauza remarcilor la adresa zidului, cînd BAP erau interziși și Kunze cenzurat la radio la. Acum publicul nu mai reacționează nici la bilete gratuite înăntate de Grönemeyer sau BAP, dar mîile să plătească și bani ca să-l asculte, în Leipzig, Schwerin și Erfurt. Simile Minds și Tina Turner, The Cure și Bob Geldoff cască în

„In God's Country” / „Bullet The New Sky” / „Running To Standing Still” (single) nov. '87.

Dedicat lui Greg Carroll, dar numit după micul oraș californian unde murise star-ul muzicii country Gram Parsons, „The Joshua Tree” este opera de capîti a formației U2, demonstrînd clar că „War” nu fusese decît un star gresit. În aprilie, împreună cu Who, The Band și Beatles au apărut pe coperta revistei Time. În acest timp, show-urile live întăreau poziția de vîrf a trupelor, dar fără a-i mulțumi îndejuns pe cei patru membri ai grupului.

Intorsi acasă au participat la un spectacol TV folk „Springhill Mining Disaster” iar, apoi în America au abordat folk-ul, blues-ul, country-ul și chiar pop-ul.

Începuseră să apară tot felul de situații nebușite de care se loveau la tot pasul. Fani pe moarte cereau o întîlnire cu Bono, vizionari auzeau voci care le spuneau să contacteze trupa, chiar o invitație de a-l vizita pe Papa refuzată pentru că era făcută în scop publicitar.

Cînd actorul Charlie Sheen, un alcoolic pe cale de a fi recuperat, l-a proclamat pe Bono ca fiind cel care l-a scăpat de sticlă, Bono a fost mortificat: „Era ultima seară din turneu, băusem deja o sticlă întregă, nu mai eram în stare să vorbesc, dar mîile să predic”. Nu era un astfel de comportament cam neobișnuit pentru un Mesia al rock-ului? „Este mai bine să te îmbeți cu sfîntul spirit dar uneori Jack Daniels este mai la îndemînă”.

Trupa a refuzat să fie sponsorizată de un fabricant de băuturi nealcoolice, McGuinness a declarat clar că nu vor face reclama în folosul nimănui. Cînd firma respectivă a început să le facă o donație, ei au refuzat din nou, spunînd că dacă cineva dorește să le facă o donație atunci e-o facă fără publicitate.

Spre sfîrșitul lui 1987 aveau deja la activ peste 100 de spectacole, vînduseră 12 milioane de copii ale discului „The Joshua Tree”, se aflaseră pe locul întâi în topurile din 22 de țări și aveau 3 single-uri succesive pe locul 1 în topurile din America.

„Desire” (single) sept. 1988.

„Rattle And Hum” (LP) oct. 1988.

„Angel Of Harlem” (single) dec. 1988.

„When Love Comes To Town” apr. 1989.

„All I Want Is You” iun. 1989.

„Rattle And Hum” (titlul este luat dintr-un vers al piesei „Bullet In The Sky”) le-a capitat tot timpul liber de după lansarea lui „Joshua Tree”. La înregistrări au participat idoli ai trecutului, ca BB King, Hendrix, Dylan, Bîbe Holliday iar, în rest, Bono, care amînea de Jim Morrison,

DAVE EVANS AKA THE EDGE

Lou Reed și Iggy Pop, dar care era acum mai mult decît oricînd el însuși.

Peste cîțva timp, neavînd nici un material nou, cel de la Island au lăsat o colecție promoțională numită „U2 2 Date” care confirma staulul formației de „trupă a deceniului 8”. „Night And Day”, contribuția la LP-ul de binefăcătoare Cole Porters Aids se îndrepta într-o direcție electronică. Era investigația unei alte plese sugerate de perioada „Boy” cînd Plank era producător.

În 1989, Adam Clayton, semnînd contractul pentru Rattle And Hum Love Town Your cu BB King în Japonia, la sfîrșitul unei decade care fusese marcată la căderea zidului berlinez, răscolea peste tot în lume, eliberarea lui Mandela și alte evenimente de acest gen, a încercat o glumă: „și cînd te gîndești că totul a început în ziua de Anul Nou!” Bono s-a hotărît că este timpul să se retragă pentru o vreme și să reia totul de la capăt. Există sentimentul că perioada „U2 — cea mai mare trupă de rock din lume” era pe sfîrșite și că începea o eră nouă. Ce au făcut ei în continuare ar putea fi considerat ca un act de mare curaj.

Traducere și adaptare după „Record Hunter”

ANCA LUPES

LA EST DE MUZICĂ

fata unor stadioane goale. Pentru numărul scăzut de concerte rock în fostul R.D.G. nu trebuie învinovăți doar publicul — organizatorii din Vest par a ignora noile posibilități de propagare a muzicii, iar artiștii ca Dee Gees, Paul Simon sau Sting preferă să cînte de 3 ori la rînd în München sau Frankfurt, decît o singură dată în Dresda sau Halle. E-adevărat că deschiderea Estului pentru concerte rock este incomparabilă cu cea din trecut, dar o dată cu dispariția obstacolelor, a pierit și farmecul exotiei al libertății închinate. Tocmai acest farmec atrăgea vede-

tele „progresive” din Vest spre provincie din spațiile cîntărilor de fier. Din exotismul locurilor respective n-au rămas decît infrastructura jalnică, săliile de concert neîncălzitoare, condițiile de culte misere și organizatorii locali incompetenți, de regulă acciși cu funcționarii fostelor organizații de tineret — la toate acestea se adăugă atele teroriste ale bandelor de neonaziști, ale căror preferințe se îndreaptă spre

trupe ca Die Toten Hosen, Die Goldenen Zitronen sau Normal. Vedetele vor ocoli deci zona, alegînd în continuare Vestul, unde știu cel puțin la ce să se aștepte.

Vinzările de discuri, casete, CD-uri în schimb se ridică la cifre incredibile în Est: la 6 luni după unificarea monedei germane, fostii R.D.G.-iși au cumpărat „zgomote ritmice” în valoare de peste 350 milioane de mărci. Dar în săliile bîntuite de curent nu se mai încumătă decît martiri falsi ca solistul punk Justin Sullivan sau revoluționarii ineditabili ca Billy Bragg „Cel roșu” și, bineîn-

teles, veteranii rock-ului german — Niedecken, Lindenberg, Grönemeyer sau Maffay — care consideră rolul de misionari în fostele țări comuniste un fel de sarcină națională, motiv pentru care n-au pretenții financiare. Oricum, fanii nu le acordă nici o atenție, năvălind acum la concerte trupe berlineze Keimzeit.

În R.D.G., Keimzeit nu erau interziși, dar nici n-au scos vreun disc, ceea ce nu-i împiedică să fie de 3 ani nr. 1 al rock-ului de acolo. În muzica lor, amalgam de Dire Straits, Dixie și blues, tîrîrul est-german preînde a rezăși ceva din propriul sentiment de dezrădăcinare. „Acorduri fără ton” se sună în textele Keimzeit, „vicioane fără roți” — elemente perfect potrivite pentru coloana sonoră a experienței trăite în prezent de estici.

Asfel, rock'n'roll-ul devine încă o dată purtător de mesaj al timpurilor sale oferit de antivedete cum sînt Keimzeit.

În terisi și cîmăși cadrilate de la solduri, asudați ca și cei din săli, bătrînii rock este oglinda diferentă dintre Est și Vest. Pentru cei optimiști (cel puțin privitor în concert), deviza ar trebui să fie: „Răbdarea-i mama solidarității”.

Traducere și adaptare după „Musik Express Sounds”

M.G.

PERSONALITATEA ANULUI (SECȚIA STRAINĂ)

1. Freddie Mercury
2. Boris Eltin
3. Magic Johnson
4. Michael Jackson
5. Carl Lewis

De regulă, prin alte părți, este categoria cea mai populară. La noi "alergia" față de conceptul de personalitate a funcționat. 31 de nume din toate sferile, dar cu voturi puține. Urmează: Luciano Pavarotti, Ted Turner, George Bush, John Landis.

VIDEO-CLIPUL ANULUI

1. Black Or White - Michael Jackson
 2. (Everything I Do) I Do It For You - Bryan Adams
 3. Hey Stupid - Alice Cooper
 4. Enter Sandman - Metallica
 5. Blaze Of Glory - John Bon Jovi
 6. You Could Be Mine - Guns N' Roses
 7. The Motown Song - Rod Stewart
 8. Joyride - Roxette
 9. Cream - Prince
 10. Thunderstruck - AC/DC
- 72 de clipuri au primit puncte.

CLASAMENTUL P.R. & S. '91 RESTANTE

ACTRITA ANULUI

1. Julia Roberts
 2. Kim Basinger
 3. Nicole Kidman
 4. Michelle Pfeiffer
 5. Isabelle Adjani
- Urmează la mică distanță Jodie Foster, Melanie Griffith, Demi Moore, Jane Fonda, Meryl Streep, Cybill Sheppard, Kathleen Turner.

CEL MAI BUN FILM (VIDEO-TV)

1. Dances With Wolves
 2. Terminator 2
 3. Maddie și David
 4. Pretty Woman
 5. The Doors
- Urmează: Rocky V, Robin Hood, Kindergarten Cop, Cyrano, Ghost, Home Alone.

ACTORUL ANULUI

1. Richard Gere și Tom Cruise
 2. Bruce Willis
 3. Kevin Costner
 4. Robert De Niro
 5. Arnold Schwarzenegger
- Urmează la numai 5 puncte Jean Claude Van Damme, Mickey Rourke, Gérard Depardieu, Harrison Ford, Johnny Depp și Michael Douglas.

CEL MAI BUN FILM (PE ECRAN)

1. Wild At Heart
 2. No Mercy
 3. Blue Velvet
 4. Week-End cu un mort
 5. Crocodile Dundee
- Urmează: Interviu pe scaunul electric, Crimă prin iluzie, Emmanuelle, Taxi Blues.

Aici se încheie maratonul topistic. A fost bine, n-a fost bine, vom afla. Cel care a muncit la realizarea clasamentelor merită tot respectul nostru. În urma comentariilor vom ști ce avem de făcut în 1993. Vor fi nemulțumiți, au fost și scâpări, motiv pentru care vom restrutura totul după gustul și priceperea majorității. Dacă anul acesta am avut aproximativ 1000 de colaborări valabile, poate data viitoare vom avea de 5 ori mai multe! Un concert cu câștigătorii de la SECȚIA ROMÂNĂ va fi, dar cum se pregătesc festivalurile de la București, Brașov și altele, precum și absențele motivate ale unor nume, ne gândim puțin mai departe, după alegerile generale. Mulțumiri tuturor celor care au contribuit la întocmirea topurilor finale!

SOLISTI VOCALI (ROCK)

1. Freddie Mercury
 2. Klaus Meine
 3. Sebastian Bach și Alice Cooper
 4. Brian Johnson
 5. James Hetfield și Rob Halford
- Surprinzător de puține voturi la aceste ultime categorii.

CHITARA SOLO

1. Eric Clapton
2. Steve Vai
3. Kirk Hammett
4. Angus Young și Slash
5. Yngwie Malmsteen și Joe Satriani

CHITARA BAS

1. Steve Harris
2. Jason Newsted
3. Nikki Sixx și Jerry Dixon (Warrant)
4. Cliff Williams
5. Joey Di Mayo (Manowar)

BAUTURILE

1. Lars Ulrich
2. Tommy Lee
3. Chris Slade
4. Rikki Rockett (Poison)
5. Cozy Powell și Phil Collins

KEYBOARDS CLAVIATURI

1. Jean Michel Jarre
2. Elton John
3. Vangelis
4. Rick Wakeman
5. David Bryan (Bon Jovi)

SPORTIVUL (ECHIPA) ANULUI

1. Carl Lewis (atletism)
 2. Monica Seles și Mike Powell (tenis și atletism)
 3. Ayrton Senna (formula 1)
 4. Serghei Bubka (atletism)
 5. Stefan Edberg (tenis)
 6. Naționala de tenis a Franței
 7. Jean Pierre Papin (fotbal)
 8. Naționala de rugby a Australiei
 9. André Agassi (tenis)
 10. Magic Johnson (baschet)
- Urmează: Katrin Krabbe (atletism), Lothar Matthaus (fotbal), Steaua Rosie Belgrad, Steffi Graff, Michael Jorg, Gabriella Sabatini, Matt Biondi.

CITE CEVA DESPRE DEPECHE MODE

La cererea fanilor publicăm câteva date, chiar dacă pentru avizati ele sînt cunoscute, despre idolii lor. Surse diverse ne oferă informații contradictorii privind locurile de naștere, familie, apariții discografice. Vom folosi parte dintre acestea atenționându-vă că neconcordanța cu ceea ce știți despre Depeche Mode nu ne aparține.

Mai întii componenta. **MARTIN GORE** s-a născut la 23 iulie 1961 la Londra. Are două surori, Jackie și Karen. Părinții David și Pamela au susținut de la bun început pasiunea sa pentru muzică. Încă de la 13 ani a cântat în grupuri locale din Basildon (în apropierea Londrei). După absolvirea școlii a fost totuși nevoit să lucreze ca funcționar la o bancă din Londra. El este cel care, după plecarea colegului Vince Clarke, a preluat dificilul rol de compozitor și textier al formației. Este blond, are ochi verzi. Instrumentul favorit: sintetizatorul. **ANDREW FLETCHER**, născut la 8 iulie 1961 la Basildon (unele surse indică Londra, altele Nottingham), a fost coleg cu Martin la Nicholas Comprehensive School din Basildon. El are trei surori, Simon, Susan și Joy și ar fi dorit să-l vadă agent de asigurări. După 16 ani, blond-roșcatul Andy a cântat într-o trupă rock după ce învățase să cânte singur la chitară. Apoi s-a specializat pe chitară bas și pe sintetizatoare. La Depeche Mode el joacă rolul sălbaticului, pe scenă, deși în viața personală este un om liniștit și chiar timid. Este de mai mulți ani împreună cu prietena sa Grainne Muller, **DAVID "DAVE" GAHAN** este născut la 9 mai 1962 în localitatea Epping unde a crescut alături de sora sa

Suzy și frații mai mici, Phil și Pete. Cu familia s-a mutat la Basildon. Cînd avea 3 ani, tatăl i-a părăsit. Mama, Sylvia, n-a dus-o prea ușor cu tînărul Dave. După orele de școală lura motocicletă și le vindea. Devenise un client cunoscut al poliției. Mai ales datorită pornirilor sale de "graffitti sprayer". La 17 ani, ca punk-ist a cunoscut-o pe actuala sa soție Joanne Fox, la un concert al grupului Punk Damned din care făcea parte. În 1985 cei doi îndrăgostiți s-au căsătorit pe ascuns. Cel care a venit mai tîrziu în grup este **ALAN WILDER**, care, ca și Dave, cîntă vocal, dar se pricepe de minune la sintetizatoare. El este înlocuitorul lui Vince Clarke. S-a născut la 1 iunie 1959 la Londra. Are doi frați, Stephen și Andrew, muzicieni. Cariera artistică o datorează în primul rînd părinților Albert și Kathleen care încă de la 8 ani "l-au silit" să învețe să cînte la pian. După absolvirea școlii a lucrat un timp ca inginer de sunet într-un mic studio londonez. Cînd la sfîrșitul anului 1981 Depeche Mode au dat un anunț că au nevoie de cineva apt pentru keyboards și sintetizatoare, Alan s-a înscris la concurs și a obținut postul. Scrie și texte, iar în studio a devenit regizor. De mai mulți ani trăiește cu Jenny, care are un băiat de 18 ani din prima ei căsătorie. **VINCE CLARKE**, născut la 3 iulie 1961 tot la Basildon este unul dintre fondatorii trupei, fiind și compozitorul ei. Printre hit-urile scrise de el se numără și Just Can't Get Enough (locul 8 în Marea Britanie în 1981) și See You (locul 6 în 1982). După cum se știe el i-a părăsit pe colegi în plină ascensiune, întorcîndu-se acasă pentru

noi experimente. Astfel a cunoscut-o pe Alison "Ali" Moyet formînd un duo redutabil. Yazoo (în S.U.A. s-a numit Yaz). Iată cum îi caracterizează majoritatea dictionarelor: *Depeche Mode, techno-pop britanic de cea mai bună calitate*. Debutul, plasat în anul 1980 s-a produs în localitatea amintită, în formula unei trupe pop obisnuite. Foarte curînd cei trei Vince, Andrew și Martin, au lăsat deoparte chitările și s-au specializat în lumea sintetizatoarelor. În alegerea numelui s-au oprit la titlul unei reviste franceze de modă. Primele casete demo au primit răspunsuri negative pînă în clipa în care au început să cînte în clubul Bridge House din Estul Londrei. Erau așa-numitele "nopti futuriste" unde i-a zărit impresarul Sevo care a și inclus piesa Photograph pe culegerea *Some Bizarre*, pe care mai figurau Soft Cell, Blancmange, The The și Naked Lunch. Astfel îi descoperă Daniel Miller de la Mute-Records și le devine producător. Primul single, *Dreaming Of Me* a pătruns în top în Marea Britanie (o sursă spune Top 30, alta locul 57). Au urmat "New Life" (pe locul 11 în 1981) și "Just Can't Get Enough", iar în noiembrie al aceluiaș an, albumul de debut *Speak And Spell* ale cărui acorduri vesele de sintetizator au făcut ravagii în clasamente. După acest moment a plecat Vince Clarke, a venit Alan Wilder. Martin Gore devine lider și se pune pe compus. Prima piesă în formula nouă este *Get The Balance Right* (1983). Turnee fulminante în S.U.A. și Europa, alte hit-uri, ca *The Meaning Of Love* și *Leave In Silence*, L.P.-ul *A Bro-*

ken Frame semnalează maturizarea muzicală a trupei. În fond totuși aveau deja 23 de ani. Următorul disc, produs la Berlin, *Construction Time Again* (1983) i-a uimit pe fani prin experimentele sonore îndrăznețe, deși maniera nesofisticată și melodișă specifică s-a păstrat. De altfel elementul melodic s-a impus pe discul anterior, unde au apărut și elemente funky (*My Secret Garden*), ska (*Satellite*) și chiar de muzică orientală (*Monument*). *Everything Counts* și *Love In Itself* escaladează iar clasamentele. *People Are People* din 1984 relevă o tendință spre elaborare, spre profunzime. Piesa ajunge pe primul loc în Germania, țară în care azi Depeche Mode au cei mai mulți și mai credincioși fani. Soundul extrem de viu, în pofida instrumentației exclusiv electronice continuă să aibă priză în special la adolescenți. Un impact considerabil a avut și cel de-al patrulea L.P., *Some Great Reward*, pe care nu sînt abordate doar relațiile interumane ci și teme politice (*Master And Servant*). Cu *Shake The Disease* și *It's Called A Heart*, anul 1985 marchează noi hit-uri. A urmat apoi albumul *Black Celebration* iar în 1986 piese de top au fost *Stripped A Question Of Time*, doar în Marea Britanie și Europa. *Music For The Masses* apărut tot la Mute în 1987, a generat alte intrări în topul britanic cu *Strangelove* (16), *Never Let Me Down Again* (22) și *Behind The Wheel* (22). Interesant de reținut că în topul american doar *People Are People* a prins un loc 13 în 1985. O specialitate a grupului, de fapt a producătorului, a fost pre-

zentarea majorității singles-urilor și în versiunea maxi. Hitul verii 1988 a fost *Little 15*. La acea vreme D.M. se aflau în turneu mondial, al cărui ultim concert (al 101-lea) a avut loc la 18 iunie pe uriasul stadion de fotbal Rose Bowl din Pasadena (California) în prezența a 75.000 de spectatori. Evenimentul a fost înregistrat pe dublul album live "101" precum și pe video și peliculă cinematografică. *Vic-*tor este al doilea album de studio după *Music For The Masses*, asupra căruia fanii s-au năpustit înfometati după cei 3 ani de așteptare. Refeta D.M. rămăsese nesclimbătoare: acorduri limpezi ale claviaturilor electronice, ritmuri consistente de tobe electronice, un sunet antrenant, rotund și plin. Un disc nesemnălat de autorii germani, dar prezent în lucrările britanice și americane este cel cu selecții, *The Singles 81-85* (apărut în 1985), reeditat recent și pe CD. Să adăugăm, pentru a întregi lista: *The Best Remix* (un maxi scos în 1991) și *Only B-sides* (1991). Pe cont propriu membrii grupului n-au avut prea multe tentative. *Hydrology* în 1988 pentru Alan Wilder și *Counterfeit* în 1989 pentru Martin Gore. Avînd în vedere faptul că ați beneficiat de două seriale D.M. realizate radiofonic de colegul nostru Liviu Zamora (unul la UNI-FAN RADIO și celălalt la V.N.D.) acum vă puteți exprima argumentat la vesnica întrebare: de ce vă place Depeche Mode? Așteptăm!

Traducere și adaptare: M.G.

DEPECHE MODE FAN CLUB - PO Box-1281 - LONDON N1 9 UX ENGLAND

JAZZ

DICTIONAR INCOMPLET DE JAZZ (II)

ancie — lamelă plată, subțiată spre vîrf, confecționată din trestie de bambus, care se aplică (legindu-se cu un colier metalic) la extremitatea superioară a mușticului instrumentelor de suflat numite „de lemn” — clarinete, saxofoane. Mușticul este acea piesă a instrumentului pe care interpretul o ține între buze, inclusiv ancia, și sub acțiunea suflului instrumentistului aceasta vibrează punind în oscilație coloana de aer a tubului sonor. Numită în limba engleză **reed** (trestie, bambus) ea dă numele familiei instrumentelor cu ancie din orchestra de jazz, familia numită astfel „reed section” sau pur și simplu „reeds”.

bad — termen argotic al cărui sens — inversat — definește o execuție excelentă: cum s-ar spune la noi „groznic de bine”...

ballad — specie de cîntec, de baladă dacă vrei, imprumutată din repertoriul comercial sau compusă anume ca o emanație de mare expresivitate melodică, de obicei interpretată în tempo lent, cel mult mediu, pretabilă improvizațiilor de jazz cu sens liric. Balada nu este specifică jazz-ului — există deopotrivă balade pop — dar ea apare frecvent inclusă în programe de recital ca o alternativă la piesele dinamice...

band — formație instrumentală, grup, trupă, „bandă”; termen desemnînd o alcătuire interpretativă cu o componentă nu prea numeroasă, deseoriindu-se de „big band” care înseamnă formație mare, orchestră.

bandleader — conducător de formație, șef de orchestră, barbaque — în sens propriu, „picnic”; în jazz, întîlnire de plăcere, fără obligații contractuale, în ambianța unui club de jazz sau chiar în aer liber, între muzicieni din formații diferite. Sinonim cu „jam session” sau „after hours” la care ne-am referit în trecutul număr al rubricii.

bariton — termen folosit uzual pentru „saxofon-bariton” instrument urmind saxofonului-tenor în ierarhia muzicală, în familia saxofoanelor. Pe copertile discurilor, în dreptul numelui instrumentistului care îl minuește, saxofonul-bariton se abreviază cu „bs” sau „bars”.

bass — apelativ general pentru instrumentele grave care susțin fundamentul armoniei într-o formație de jazz. Cel mai propriu sens este acela de „contrabass” (uneori se precizează dacă este vorba despre sunetul natural ori cel amplificat sau produs electronic prin specificările „acoustic bass”, „electric bass”), dar el se poate întîlni și cînd se referă la chitară-bass.

saxofon-bass — uneori chiar la tuba, fiindcă, în paranteză, fie spus, prin anii '20 un bass-ist de jazz știa să cînte și la contrabass și la tuba, în funcție de solicitări. Se abreviază cu „b”.

bass-guitar — chitară fără cutie de rezonanță, alcătuită dintr-o placă de lemn prelungită cu o limbă din același material pe care se află întinse patru corzi, mult mai groase decît cele ale chitarei. Obligatoriul amplificator electronic, sunetul fiind cules de o doză magnetică. Limba poate fi prevăzută cu griff (miste mici bare metalice dispuse perpendicular sub corzi, indicînd locurile unde trebuie apăsată corda pentru a emite anumite sunete) sau mai recent fără griff, precum instrumentul la care a cîntat celebrul bass-ist Jaco Pastorius. Se prescurtează cu „bg”.

FLORIAN LUNGU

WE WANT MILES (V)

„Coleman Hawkins mi-a spus într-o zi: să nu cînt niciodată cu muzicieni mulți mai în vîrstă cu tine. A fost un mare adevăr, un formidabil sfat, pentru că „bătrîni” sînt într-un fel lipsiți de vitalitate, de nerv. Asta se petrece în timp ce ceilalți, mai tineri, nu se cufundă pe lauri, ci încearcă mereu să învețe cit mai mult, să aducă nouitatea în materie...” — spune Miles Davis în 1985 cînd începuse deja să înregistreze cu „TINERII”, exact așa cum l-a statuit „BĂTRÎNUL” Coleman Hawkins. Pentru Miles această atitudine în fața formulelor scenice (și-a păstrat-o toată viața) constituia motorul creativității sale, dar și o reflecție a unui orgoliu artistic moștenit de la tatăl său. Un orgoliu „pozitiv” — spunem noi. Miles a dorit să fie un „band” leader, o vedetă secundată de muzicieni excelenți. Acest dezerat nu depășește totuși spațiul „democratic” al jazz-ului, conform căruia jazzman-ii își recunosc unul altuia valoarea... astăzi ești tu grozav pentru că mine eu să trec în prima linie iar tu să te bucuri de variațiile improvizatei mele. Nimeni nu este alt decît „sus” înțeles să nu se poată bucura de muzica unui foarte bun „newcomer” — notă venită. Acesta a fost și principiul lui Miles, după cum chiar el spunea într-un interviu acordat în 1955 lui Nat Hentoff.

„TINERII” de care vorbeam mai devreme se numeau: JOHN COLTRANE, RED GARLAND, MILT JACKSON, PAUL CHAMBERS, PERCY HEATH, KENNY CLARKE și PHILLY JOE JONES. Astfel se pregăteau o nouă etapă în cariera lui Miles Davis și odată cu ziua de 24 decembrie 1954, cînd producătorul Van Gelder imprimă pentru casa Prestige celebra temă a pianistului (nu mai puțin celebru) Thelonious Monk, „ROUND ABOUT MIDNIGHT”, se va scrie o altă pagină de „jazz” din „cartea jazz-ului”. În 1956 se editează albumul „MILES DAVIS AND THE MODERN JAZZ GIANTS” la care participă și Monk, față de care Miles avea o puternică

că aversiune, considerîndu-l pe acesta un slab acompaniator, rezultatul însă (gronia scurtei...) a fost extraordinar: o serie de piese în care Miles și-a dezvoltat înreaga frumusețe a tocului, într-o rețasă atmosferă timbrată în felul său de a cînta nu se degaja emoția în mod facil, direct. Aceasta trebuia cîntată în sistemul „Miles”. Întîlnirea din perioada „Capitol” cu Gil Evans i-a dat posibilitatea lui Miles Davis să-și creeze o intimă formă compozitională, un stil curat și articulat muzical, agil dar nu forțat. În această nouă ipostază, alături de COLTRANE și GARLAND, Miles își dezvoltă și o mare capacitate de a susține rockaluri într-o tinută estetică ridicată. Anii '55-'56 reprezintă perioada marelui „quintet” începută prin editarea discului „ROUND ABOUT

MIDNIGHT” alături de COLTRANE, GARLAND, CHAMBERS și JOE JONES, pentru că după 1957 Miles să se reîntîlnească cu Gil Evans și în paralel să evolueze alături de CANONBALL ADDERLEY, WYNTON Kelly, Bill Evans. În acest interval '55-'62, criticii au considerat că Miles a spus totul, a fost perioada cea mai fecundă din cariera sa. Editînd în 1952 discul „SORCERER” într-o nouă formulă de compoziție (Wayne Shorter, Herbie Hancock, Ron Carter, Tony Williams), Miles se pregătește să se îndrepte către același obiectiv dar pe un drum nou. O parte din specialiști l-au acuzat de compromisi, dar muzicienii și publicul i-au înțeles neastîmpărul, apriga dorință de a fi cu un pas „mai în față” — AHEAD.

MIHAI GODOBOJA

1. MILES DAVIS AND THE MODERN JAZZ GIANTS — (1954—1955) Prestige 61158
2. THE MUSTINGS OF MILES — (1955) Prestige 24064
3. BLUE MOODS — (1955) DEBUT
4. MILES DAVIS and MILT JACKSON — (1955) Prestige 7034
5. ROUND ABOUT MIDNIGHT — (1955—1956) Columbia CS 8619
6. FACETS — (1955—1962) Columbia
7. CIRCLE IN THE ROUN — (1955—1961...1970) Columbia 88 471
8. MILES — (1955) Prestige 81105
9. WORKIN' WITH THE MILES DAVIS QUINTET (1956) Prestige
10. STEAMIN' WITH MILES DAVIS QUINTET — (1956) Prestige
11. RELAXIN' WITH MILES DAVIS QUINTET — (1956) Prestige
12. MUSIC SOCIETY — MUSIC FOR BRASS (1956) Columbia
13. COOKIN' WITH MILES DAVIS QUINTET — (1956) Prestige
14. MILES DAVIS + 15 — MILES AHEAD — (1957) Columbia CS 8633
15. ASCENSEUR POUR L'ÉCHAFAUD — (1957) Fontana
16. CANNONBALL ADDERLEY — SOMETHIN' ELSE — (1958) Blue Note
17. MILES TONES — (1958) Columbia 9 428
18. PORGY AND BESS — (1958) Columbia — Fontana 682 044 TL
19. KIND OF BLUE — (1959) Columbia 32 109
20. SKETCHES OF SPAIN — (1959—1960) Columbia 32 023

INFOJAZZ

Chiar și cu o puțină intruziune, informațiile noastre — credem că pot interesa fanii jazzului.

Asadar: — BRANFORD MARSALIS a devenit în ultima vreme omniprezent: anare pe scenă cu GRATEFUL DEAD, colaborează cu RICKY LEE JONES pe discul acestuia, înregistrează cu B. B. KING și JOHN LEE HOOKER. De asemenea, a scris recent un disc propriu „THE BEAUTIFUL ONES ARE NOT YET BORN” (COLUMBIA), care, ca și precedentele, este o explorare a diverselor afilii și moduri de abordare a jazzului.

Există momente de free jazz, alte sînt evident swing, iar MARSALIS însuși sună ca o multitudine de improvizaatori.

„Jazzul nu a fost niciodată ceva unde trebuia să a-

pari cu orice urei original” — spune MARSALIS. „Știu că JOHN COLTRANE suna ca JOHNNY HODGES cînd cînta la sax-alto. BENNY GOLSON suna ca mai întîi înveți, îl înveți pe COLEMAN HAWKINS, pe BEN WEBSTER, pe JOHN COLTRANE și pe măsură ce trece timpul, încerci să diseci ce ai învățat, să folo-

Răsfoind presa americană

sesii ceea ce îți place și în acest punct începi eventual să suni ca tine însuși. Dar important este mai întîi să înveți muzica”.

Un apărător al muzicii pop, al experimentărilor și al eclectismului, MARSALIS a primit dela ceva „său-nel” de la jazzmanii, inclusiv fratele său, WYNTON, pentru că are pe scenă și pe discuri cu muzicieni pop ca STING și alții.

„Am crescut ca un puști care face parte din generația pop”, spune MARSALIS.

„Mi place muzica pop. Nu sînt limitat la jazz, dar am ales să cînt jazz. Cînd a apărut marea majoritate a jazzmanilor astăzi acum în vîrstă, jazzul era muzica la modă. Nu erau alt decît multe opțiuni”. (New York Times, 16 octombrie 1991).

Tobosarul CARL ALLEN și trio-ul său (CYRUS CHESTNUT — pian și

te-lapciol a klavilor ritmice cu un swing de înaltă presiune.

Repertoriul a cuprins standarde — „THE DAYS OF WINE AND ROSES”, „BODY AND SOUL”, „UNDECIDED” — și „THIRD PLANE” a lui RON CARTER. (New York Times, 16 ianuarie 1992).

Trio-ul pianistului BENNY GREEN a concertat pe 5 noiembrie la clubul VILLAGE VANGUARD.

În partea I a programului, BENNY GREEN a demonstrat preferința sa pentru stilul din anii '50 în materie de soul, cînd stîlurile gospel, blues și be-bop se amestecau.

Improvizările lui GREEN au fost partea cea mai slabă a spectacolului, deoarece pianistul pare că interpretează un rol, limitîndu-se astfel opțiunile armonice la a rămîne fidel unei epoci.

În partea a doua, în tele, kerahia clasică, cu pianul exponind melodia far basul și tobele păstrînd ritmul și armonia constantă, a fost înlocuită cu momente în care tobele și basul se apleau

BENNY GREEN

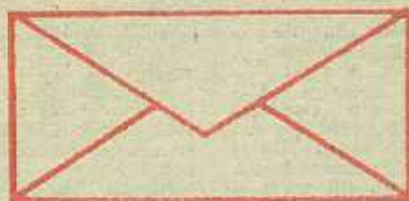
pentru a-l lăsa pe GREEN să execute interludii.

GREEN împreună cu basistul CHRIS McBRIDE jantau la unison, împreună cu tobosarul CARL ALLEN, piesele fiind aranjate astfel încît structura fiicărcia să fie marcată ritmic.

Acest lucru stîrnea curiozitatea publicului asupra a ceea ce va fi în piesa următoare. (New York Times, 7 noiembrie 1991).

ALEXANDRU SIPA

PRIMIM DE LA CITITORI

Kitsch-urile trec, valorile rămân totuși... HOLOGRAF

Plecăm spre Iași când răsărea soarele, cu sufletul plin de speranță și de dor de un spectacol adevărat; ajungând în capitala Moldovei, am căutat afișele (ce urmau să-mi dea date concrete despre concertul pentru care venisem aici). Abia le-am găsit — minuscul, fără viață, același model de afiș ce prezenta o oarecare competiție sportivă. Și când te gîndești ce forță reprezentă în muzica noastră cele trei nume înscrise pe afiș — Holograf, Compact și Invitatul lor, Mircea Baniclu!

Despre Compact, trupa „en vogue” în ultima vreme și des-

mic cursul spectacolului (vedeți că se poate și așa?).

Recitalul continuă cu „Femeie, tu” care nu spune nici mai mult nici mai puțin decît: „Dacă tot nu mă lubești Dacă tot nu mă dorești Lăsa-mă așa!” (just, nu?). Urmează „Via Istanbul”, piesă surprinzătoare atît prin ideea în sine (orașul vechi de mil de ani se reduce azi pentru mulți la dolari și dragoste pe bani), cît și prin ciudata, dar perfectă imbinare a armonicilor orientale cu ritmul metalist.

„Rază de lumină” face apel la sensibilitatea metalistilor din sală, fiind o baladă dedicată co-

re Mircea Baniclu, mereu prezent atît ca Phoenix, cît și ca interpret de sine stătător, nu cred că se poate spune ceva nou.

Interesant ar fi de urmărit evoluția Holograf-ului în ultima vreme: un recital în februarie, la „Rock-22”, în luna plecării lor în Olanda. Trupa se întoarce la începutul lui septembrie, refuzînd cererile de turnee pentru a putea lucra la noul lor disc, „Bani vorbesc”.

Și iată ziua de 11 la Iași și o Sală a Sporturilor plină: după o absență dureroasă din viața fanilor, Holograf iese curajos în scenă cu discul surpriză, compus într-o manieră cu tentă de revoltă.

Prima piesă „Spune pe bune” îndeamnă pe tineri să-și ceară locul în lume, din aceasta, fără pauză, pornește cea de-a doua, care cuprinde într-un singur cuvînt noul flagel românesc în extindere — „Mafia”.

Publicul frează de surpriză în fața gardurilor ce delimitează terenul de sport, garduri care îl împiedică să-și simtă aproape pe cei de pe scenă și în plus, mai sînt și acei bine cunoscuți oameni de ordine care acum nu mai sînt „costume”, ci „culturiști” (a căzut „cortina de fier”, dar au rămas oamenii de ordine și gardurile).

Salvarea vine tot de la scenă — Dan Bittman are felița idee de a spune că în fața scenei se poate dansa. Rockerii lezani dau năvală, fără a împiedica cu ni-

pilor ce stau cu mîna întinsă la un colț de stradă. În sală apar luminițe, semn al receptării mesajului și poate, de ce nu, un semn pentru raza de lumină care este așteptată și aici.

Urmează „Bani vorbesc”, piesă care aduce sala într-un delir pe care nu l-ar fi bănuț nimeni în atmosfera înghețată de la început; piesa care dă titlul discului este confirmată atît ca idee, cît și ca piesă forte a discului prin faptul că publicul cîntă împreună cu Holograf.

Se trece apoi la terenul cunoscut cu „Oriunde te vei afla” (o gluzie la plecarea în Olanda la sfîrșitul lunii), apoi „Umbro pe cer” — al nostru cel de toate zilele, recitalul fiind încheiat de piesa „Poate că e noaptea”.

I-am văzut pe cei de la Holograf înaintea de a intra în scenă — puțin emoționați după o absență atît de lungă; i-am văzut și după concert — sfîrșiți, pentru că au dat, ca de fiecare dată, tot ce au mai bun în ei, dar fericiți că publicul românesc, cu toate că a devenit dur la înfățișare în ultima vreme, este același public sensibil.

Există anumite momente în viață în care simți că trecutul, ca atare, nu mai este și că viitorul, ca stare, nu este încă și că, orice ar fi ele, nu sînt decît prezentul.

Un astfel de moment a fost show-ul Holograf, legătura trecut-viitor fiind una de suflet, între public și cei de pe scenă.

MĂDĂLINA GHITULESCU

CIAO 2001 — SHOW ME YOUR SECRET

Hard Rock In Romania

Acesta este titlul unui articol dintre cele multe apărute în Italia după prima deplasare a fetelor de la SECRET. Adriana Buciu (tobe și clape), Angela Vulpescu (bas), Mirela Păun (chitară ritmică și voce), Cristina Pula (chit. solo) și Mariana Turcanu, noua solistă vocală, au lăsat o impresie deosebită publicului și presei din Italia. Show-ul la care au participat va fi televizat pe RAI UNO pe 31 martie. După ieșirea reușită în Franța alături de Crepuscul (în aprilie 1991), fetele noastre s-au „întrecut” pe scena Palaverde Di Villorba din Treviso, marți 25 februarie cu personalități ale artei, într-o mare Gală umanitară în care s-au acordat Premiul Internațional ale Solidarității. Organizatori au fost Fia Music International în colaborare cu Rai Uno. A prezentat Maria Teresa Ruta, iar ca invitată Terry Ann Lynn (actriță într-un foarte popular serial TV, „Beautiful”). Au participat: Vladimir Derevianko, unul dintre cei mai valoroși balerini ai lumii, violoncelista canadiană Ofra Harnoy, baritonul de culoare Simon Estes, celebrul Ravi Shankar din India și Mike Francis, Rockul Italian a fost reprezentat de Rino Vito, descoperit de Claudio Cecchetto (200 de concerte într-un an).

În Il Gazzettino, o comentatoare le consideră drept cele mai bune din Europa de Est pe fetele de la SECRET. De altfel ele au primit premiul pentru Rock Internațional. Inițiatorul acțiunii a fost Francesco M. Marcucci, director artistic, sprijinit de producătorul Renzo Cioni de la RAI. Incasările galei au fost donate Fundației

Carlo Ferri, pentru cercetări privind tratarea tumorilor.

Despre activitatea fetelor, actuală și viitoare, vom reveni. Deocamdată să le felicităm și să încercăm să prindem pe satelit emisia din 31 pentru a ne face o imagine completă asupra manifestării.

ANDREI P.

SFINX EXPERIENCE PROPOUNE PENTRU „CERBUL DE AUR” DE LA BRAȘOV 1992

Iată lista posibilităților, pentru cei care n-au apucat să noteze. Puteți scrie direct la Televiziune sau pe adresa noastră. Data limită este de 27 martie, deci grăbiți-vă. Așezați în ordinea preferințelor pe primii 10 pe care vi dorți să-i vedeți la Brașov. 1. Chuck Berry, 2. Bo Diddley, 3. Little Richard, 4. Jerry Lee Lewis, 5. The Temptations, 6. Kool & The Gang, 7. Donna Summer, 8. Sister Sledge, 9. Santana, 10. Deeeche Mode, 11. Sidney Youngblood, 12. Paul Anka, 13. Natalie Cole, 14. Linda De Souza, 15. Gilbert Becaud, 16. Jason Donovan, 17. Eros Ramazzotti, 18. Janel Jackson, 19. Peter Maflay, 20. Fastfellow (trupa lui Mimi Neumann).

ULTIMA GALĂ ȘI... PRIMA

Acum vreo 8-10 ani, după ce trăise cum se putea, mai bine sau mai rău, dar trăise, „Clubul de la ora 7” dădea semne de oboseală. Se strîngau și băturile în cultură, dar și generațiile de clubiști se schimbau și se rodau mai greu (o generație la un club muzical „tine” cam 4-5 ani). Cel „bătrîn” cu care pornise Clubul își pierduse rădăcinile în contact cu slujba și familia (Nicolae Gosiin, Vasile Tamas, Gigi Oprea, Adriana Ștefănescu, Rodica și Mihaela Popescu), alții plecau sau fugeau din țară (Petro Negreanu, Felix și uite că am uitat celălalt nume). Personalul Casei de cultură „Mihai Eminescu” în care era găzduit Clubul, devenea tot mai temător față de „grupul destabilizator” și în fața posibilităților implicate „politice”, dar bunăvoință era. Lovitura de grație ne-au dat-o totuși „normativele” financiare.

Pentru un concert la sediul, aveam voie să cheltuiim 40 la sută din încasări. Ultimul concert a fost, tin bine minte, cu Iris. La 20 de lei bilete s-a scos maximum posibil față de capacitatea sălii (circa 400 locuri). Vreo 12 mi lei, Irisul ceruse 3000 lei (era în plină glorie și suma era pentru... bogătași), stafia de voci închinate costa 2000 lei, transporturile instrumentelor în jur de o mie și jumătate. Devisul era fezabil încă, dar onorariul pentru un concert, într-o casă de cultură, era pentru fiecare „căciulă” de una sută lei (da, 100 lei, imposibilă, deci 99 lei).

Și atunci, toți prietenii noștri din rock sau folk care veneau la concert erau trecuți în statul de plată. Îl semnau și lăsaui cei 99 de lei să-i adunăm grămadă și să ne plătim artașii și bucuria. Tin minte că, în seara aceea, au venit și au urcat pe scenă și două grupuri tinere, necunoscute să zic, și cu amabilitatea celor de la Iris au cîntat pe sculele profesionale aduse pe scenă. Erau tare fericiți și min. dri. De fapt mereu aveam astfel de solicitanți și unii

chiar au rămas în rock (asa a fost și prima apariție la Polivalentă a lui... Iris, în '70). Când au semnat și ei statul de plată (cu buletin, tată, mamă, adresă) mă gîndeam că era prima lor plată, primul lor ban cîștigat ca artiști, amărîții fîia de 99 de lei. Și nu puteam să le dau acești bani! Aveam acel sentiment greu și greșit de vinovăție, că le furam nu bani, le furam ideea de dreptate, de muncă răsplătită. Și am scos atunci din

CRONICA SENTIMENTALĂ

buzunar cite 200 lei de trupă și i-am trimis la „Moldova” să-și sărbătorească cu o votcă mică, debutul. Și spre casă iar mi s-a făcut frică că eu trebuia să certific pe statul de plată că toți au cîntat în concert și erau trecuți vreo 60 de persoane. Și nu frica asta ci de zgustul că trebuie să fac astfel de lucruri ca să avem un club și concerte rock m-au oprit.

Abia în 1985 cînd Teatrul Evreiesc de Stat (care strîngea la un spectacol vreo 15-20 de spectatori) ne-a chemat să mutăm clubul și să dăm concerte la sediul lor, (clădire foarte frumoasă și utilă în mijlocul ruinelor din Centrul civic) în condiții financiare mai onestite (200 lei pentru atestat L. 90 lei pentru fiecare repetiție). Clubul și-a reluat activitatea. Au fost 2-3 luni cu cite 2 concerte pe săptămîină. Toată „floarea” rock-folk-jazzului a trecut pe acolo. A mai fost și „Selectia Rock '85” cu 14 grupuri tinere bucurestene, cîștigată de Timpuri Noi și nu am destule cuvinte de recunoștință pentru cei din jurul (între care Paul Enigărescu, Titus Andrei, F.S. Ursulescu și iarăși il uit pe mulți dintre ei) care au avut curajul să acorde

Marele premiu și alie premiilor lucrărilor de-a dreptul incendiarie și valorii echipei lui Pleșea. Trebuia să urmeze Gala la Polivalentă și cînd tot era gata (dosar, aprobări, vizionare la TES pentru care am adus de la Gala) stafia de voci a lui Roșu și Negru, să facem impresie bună pentru că venea președintele Comitetului municipal de cultură și educație socialistă, la Ploiești, pe stadion în timpul Ceneiului Flacăra, din cauza condițiilor meteo și-a busculadel produse, mor cîini tineri și din nou (pentru a cita oară?) se închid drumurile rockului românesc. Gala este amînată sine-die. Directorul TES, Andrei Băleanu, pleacă și rămîne în Israel. Dl. Breazu, directorul Polivalentei, pe care l-am revăzut abia peste ani cînd am prezentat aniversarea lui Iris pe același podium, are mîrinimă de a „sterge” toate cheltuielile făcute pînă atunci în cadrul contractului. Mie îmi vine mîinea la cap și stau cumințe, ferindu-mă ca de tîmnia să mai intru în vreo sală de concert, nici măcar ca spectator, să nu lau larăși microbul. Și am stat așa pînă în vara lui '91 cînd a trebuit să mă duc la Phoenix. Trebuia să-i văd! Și m-am dus și am luat microbul și chiar dacă am luptat citeva luni cu el, în decembrie trecut am întocmit un dosar pe care am scris: ROMANIAN ECOPOP INTERNATIONAL FESTIVAL, București, 19-22 aprilie 1992. Și acum citeva săptămîini, împreună cu Dorian Ciubuc am fost la Cătălina Bărcă. La guvern, la recensul nostru primar. Nu ne-am dus cu texte la viză și nu ni s-a spus să ne lundem. Ne-am dus cu un deviz de vreo 8 milioane. Poate clișeu este ceva, să înșă o treabă de prestigiu pentru rock și oras. Sper să nu cadă în mîinile premierului sîrac și el și tracat mai mult decît eram noi cînd ne descurcam fiecare în parte și toți împreună cu acei 99 de lei.

AUREL GHERGHEL

10 melodii pentru VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

Așteptăm în continuare cu interes răspunsurile la întrebările adresate vouă în numărul trecut. Și soluțiile care v-ar conveni. Ne-au vizitat, vineri 13 Ioan Pasca (alias Gyuri, alias George Michael) și Mircea Rusu anunțând o interesantă oportunitate discografică despre care vom mai vorbi (eventual cu producătorii) și Dumitru Lupu (cu 4 nouități și știri calde de la Constanța). Concursul pentru textul cel mai bun privind piesa „V.N.D.” s-a lansat. Premiul va fi consistent. Melodia va fi redifuzată și în alte ediții. Cofetăria ANA a revenit la gânduri dulci care au încântat echipa noastră de lăneret. Ne-a asistat și ajutat Dan Ioanțu de la revista Student. Pentru o posibilă tabără de vară la SINAIA, ca primă acțiune a Fan-Club-ului V.N.D., informații puteți obține la telefoanele 973/13321 - Vali Lită (adresa str. Avram Iancu nr. 2, bl. 5 sc. A, ap. 30, Sinaia, 2180) și 985/31729 - Gabi Raclariu (str. Alba Iulia nr. 2, bl. D 18, sc. D, ap. 4, Botoșani, 6800). Perioade încă nesigure propuse de organizatori: 6-12 iulie sau 3-9 august. O primă întâlnire cu membrii actuali, virtuali și viitori ai Fan-Clubului va avea loc azi, joi 19 martie la Centrul de Creație din Piața Lahovary, nr. 7 de la orele 18.00.

Lista melodiilor ce pot fi dedicate o vom anunța la începutul emisiunii, urmând ca de săptămâna viitoare să reîntărm în cursul normal, adică să publicăm titlurile propuse de voi. Telefoanele rămân 13.69.01 și 14.31.90. Sponsor unic: CURIERUL NAȚIONAL S.A. Și ediția de mâine va furniza câteva surprize, din câte am auzit.

MIRCEA RUSU, IOAN PASCU și DUMITRU LUPU

FOTOGHICITOARE

S. L. V. din Sighisoara ne propune o foteoghicitoare. Răspunsurile le așteptăm până în data de 4 aprilie. Câte oaste după această dată nu le mai luăm în calcul. În urma tragerii la sorți (pentru desemnarea câștigătorilor la foteoghicitoare publicată în nr. 53), au fost desemnați: Olimpia Bădescu (Reșița), Ionuț Călin (Constanța), Maria Ioniță (Iasi). Câștigătorii vor primi câte un single și câte un poster.

ABONAMENTULE!

Primul experiment a fost parțial reușit. Varianta expedierii banilor pe adresa redacției (pe numele Orlanda De la di) este cea mai sigură. Pentru cei care doresc, până la 15 martie primim solicitările pentru lunile aprilie, mai, iunie (200 de lei, care includ și taxa de timbru). Formula abonamentelor „auto-colectate” pe care o realizăm cu ajutorul RODIPET-ului pare să fie viabilă. Așteptăm confirmarea de primire a celor care au apelat la noi. Când vom depăși cifra celor 1000 de abonamente minime, ne putem face planuri de viitor. Altă soluție pentru a ne testa utilitatea și a vă verifica fidelitatea n-avem.

Pe mandat vă rugăm să treceți numele și adresa corectă, cu majuscule (nu uitați numărul de cod!), precum și prețurile. Pentru abonament.

PREȚ 15 LEI

MA HOLBEZ SI EU!

● Mi-a scris un Rid. Drăgut personaj. După stii e băiat. Întrebările către mine le-am pasat celui care răspunde la ele. În ceea ce mă privește, chiar nu mi-e ușor să scriu săptămânal. Mai învăț, mai găsesc, mai merg la piață. Ce stii tu? ● La TV s-a dat câte ceva de la concertul Iris. Primii au fost cei de la SOTT. Regret neapărat că nu li-au plăcut croniclele de concert publicate la noi. Nu vrei să ne trimiți impresiile tale? Pui eu o vorbă să intre, dacă e bună. ● Cei cu Rudotelul sî stii tu că e mare. Le-am spus că Ciama a cîntat totuși la Compact C și au zis că așa-i. Mai scrie-mi despre emisiuni. Și eu cred că e nevoie de rock comentat competent, dar nu de cel pe care-l recomanzi (mi ai multe de învățat). ● La Tele-Club am aflat că hard-rockul e pentru cei de 16-17 ani și am înțeles că sînt defecti. Domnișoara de acolo, am dedus, se pricepe mai mult la vîrste decât la muzică. ● Tot pe 7 martie am văzut și ascultat un dialog banal urmat de un moment muzical realizat de un băiețel frumuseț despre care am reținut că-i redactor la radio. Alte soliste, pardon solisti, nici nu mai sînt, nu? Oricum aștept ca o fină observatoare din presă „specializată” a zilei să ne spună unde avea Marian (nu stii mai cum) fermoarul. ● O echipă de vreo 40 de persoane s-a deplasat la Pîrluț. Rece ca să ne ofere un program puțin zis penibil. În urmă cu vreo 6-7 ani am fost pe acolo și Balul Mărtisorului era o adevărată sărbătoare. ● S-a cîntat în româno-italiană s-au făcut scurte pentru handicapați (stiam că erau respectați și preocupau redacția respectivă dar nici chiar așa) s-au spus banuri de acum 20-30 de ani (zice tata ei le stia). Tîlcul verbal (național) s-a impus și la prezentatorii montani: „mă bucur tare mult”, „am slăbit tare” etc. La e-pitolul text am mai cules și alte inovații: „...un ciac care a tre-

buit să scoat o bucatică de zahăr pentru a afla unde e botul”. Au copiii de unde învață limba maternă! ● Chestia cu tambalul la munte m-a copleșit. ● Hine a zis doamna de la M.T.S. „Încercăm să simulăm cultura”. ● Singura care-și justifică prezența, dansind pe scîndă, amintindu-ne că totuși faptele se petrec la munte, a fost Loredana Groza. ● A-

propos, de unde are bani Televiziunea să deplaseze atîta lume pentru o transmisie nocturnă care se putea face și de aici din București, din curtea instituției, dacă tot vor să stea la aer? ● Pe 8 martie am avut muzică bună, chiar dacă era veche și un clip cu Michael Jackson de la o ediție la alta mai scurt. Noroc cu meciul. ● Legal de sport, n-am înțeles de ce s-au supărat unii pe difuzarea unui material despre culisele federației de fotbal. De ce să fie dat afară Cornel Pumnău și nu cei care erau demascați? ● Bani! vorbesc! al Holografiilor a fost folosit ca fundal sonor pentru o reclamă a emisiunii de pe programul IL. Autorii nici n-au fost întrebați dacă sînt de acord că melodia să aibă o astfel de destinație. Apoi am vizionat alte două piese tematice. „Millionari, mîndria țării” de Adrian Enescu pe un text de George Stan-

ca, cîntată de Silvia Dumitrescu și „Bani!” al grupului Compact. Despre prima melodie, achiziționată cu 75.000 de lei pe neuzile, s-a spus că au participat orchestra, tehnicieni, lume multă, vreo 80 de artiști. Mai că l-aș întreba pe autor cum a procedat. ● Despre „superba” emisiune vor scrie alții, așa că nu mă bag. E „tare” riscont, dacă am în vedere tehnica prin care își făurește pe loc avocații ai apărării cel vizat de orice fel de observații. Au mai scris și alții și au sfîrșit prin a fi invitați, după care... gata. ● Programele pentru copii le consider tot mai bine concepute, făcute cu suflet. ● Retrospectivile Toma-Caragiu și Alexandru Bocănoț m-au emoționat și m-au convins că valorii au fost în Televiziune, deci trebuie să mai fie. Revederea unor secvențe cu Anda, Motu și Tufi sau Cornel Patrichi, n-au cum să nu placă. Filmele cu Toma ar merita redifuzate integral. Măcar „Actorul și salvaticii”. ● Mi-e dor de „O melodie dintr-o sută”. Acolo am ce birfi. Sau așteptăm pînă ce Floria împlineste 18 ani ca să primim ocazia mîtur al patrulea premiu? ●

● N-am văzut programul de simbioză noaptea, cînd am înțeles că s-au primit video-clipurile anului 1992, acel TOP 12, dar am urmărit cu emoție reportajul de la Brescia realizat de Dumitru Graur. L-am învidiat pe Mircea Lucescu pentru publicul de acolo, pentru tot ce face. Bravo lui! N-ai vrea să fii în pielea doamnei Lucescu? ● Revin treptat, dar sigur, „calupniile” de populare la Video-Magazin. ● Portretul George Michael era de acum 2 ani, dar bun și așa. ● Cîteva linii repara că nu scriu săptămînal, că as fi lenesă, sau așa ceva. Întreb și eu acum: despre ce, că de lăudat ve lăudă singuri cei de la TV? Emisiuni muzicale sînt ba la primă, ba după 1 noaptea. Ziceți și voi, ce să mă fac?

GĂLBIOARA

Topuri de tot felul

N.M.E. - TOP 50

(pînă pe 21 martie 1993)

1. Stay - Shakespear's Sister
2. I Love Your Smile - Shanice
3. My Girl - The Temptations
4. November Rain - Guns N'Roses
5. America! What Time Is Love? - The KLF
6. It's A Fine Day - Opus III
7. One - U2
8. I Must Be Love - Madness
9. Weather With You - Crowded House
10. Thought I'd Died And Gone To Heaven - Bryan Adams
11. Come As You Are - Nirvana
12. Three - Wedding Present
13. Feels Like For ever - Joe Cocker
14. Tears In Heaven - Eric Clapton
15. A Deeper Love - Clivillés & Cole
16. Time To Make You Mine - Lisa Stansfield
17. To Be With You - Mr. Big
18. Steal The Fire - Guns
19. We Are Each Other - Beautiful South
20. Colour My Life - M. People
21. Lost In Your Love - Tony Hadley
22. Free Range - The Fall
23. Under The Bridge - Red Hot Chili Peppers
24. Far Gone And Out - The Jesus And Mary Chain
25. Lift Every Voice (Take Me Away) - Mass Order

BILLBOARD/Singles

1. To Be With You - Mr.

2. I'm Too Sexy - Right Said Fred
3. Remember The Time - Michael Jackson
4. I Love Your Smile - Shanice
5. Save The Best For Last - Vanessa Williams
6. Tears In Heaven - Eric Clapton
7. Diamonds And Pearls - Prince
8. Masterpiece - Atlantic Starr
9. Tell Me That You Want Me - Tevin Campbell
10. Good For Me - Amy Grant

N.M.E. - LP's

1. Tears Roll Down - Greatest Hits 82-82 - Tears For Fears (intare directă)
2. Divine Madness - Madness
3. Stars - Simply Red
4. Harmonically Yours - Shakespear's Sister
5. Seven - James
6. Yours Sincerely - The Passadenas
7. Dangerous - Michael Jackson
8. High On The Happy Side - Wet Wet Wet
9. We Can't Dance - Genesis
10. Simply The Best - Tina Turner
11. The Very Best Of Frankie Valli And The Four Seasons
12. Brand New Heavies - Brand New Heavies
13. Music From The ITV Series Inspector Morse Volume 2 - Barrington Pheloung
14. Use Your Illusion II - Guns N'Roses
15. Uh-Oh - David Byrne (Am menționat albumule cu intrări directe, după primele 10 clasate)

D. J.

AM RENUNȚAT...

La grila pentru top la cererea majorității cititorilor topiști. Veti scrie la top pe hirtie normală și astfel revista va rămîne întregă. O dată la 2 săptămîni spațiul va fi mai mare pentru informații. E bine așa?

P.S. DE LA HARAKIRI GROUP

Tot mai numeroase sînt aluziile sau chiar referințele la P.R. & S. în mass-media noastră. Cele externe nu le comentăm. Unii folosesc fără jenă pasaje întregi, alții preiau structuri și titluri de rubrici de la noi. Am menționat că vom punea și greseliile din alte publicații care se ocupă de muzică, dar o afirmăm încă o dată, că cu vom polemiza cu nimeni din zec de motive, dintre care amintim doar cîteva: tirajul nostru e prea mic pentru a ne fi de folos un dialog cu oricine ar fi, iar dacă nu-l o publicăție de profil este absolut sigur că cititorul de muzică n-ar avea de cîștigat; polemicele la modă din alte am văzut, sînt cele axate pe culise, cu nuanțe atacuri la personală, niciodată pe conceptele atît de vag stăpînite de noi toți și din lămurirea cărora ar distiga cineva; avem convingerea că sînt suficiente teme de abordat din peisajul muzical pentru a nu pierde spațiul cu exersații de tot felul. Într-o revistă frumos concepută (de lei) am găsit o avalanșă de greseli pe care doar le amintim, sperînd ca cei în cauză să le corecteze cu propriii lor specialiști în Harakiri: „rew wave”, „Kraifwem”, „Rod Steward”, „Marten Ha-ker”, „Kylie Minogue”, „Jean Claude Vandane” ș.a. Cum în revista respectivă, altfel reușită, nu există semnături, nu facem alte referiri. Vedeti, deci că peste tot e loc pentru mai bine!